

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

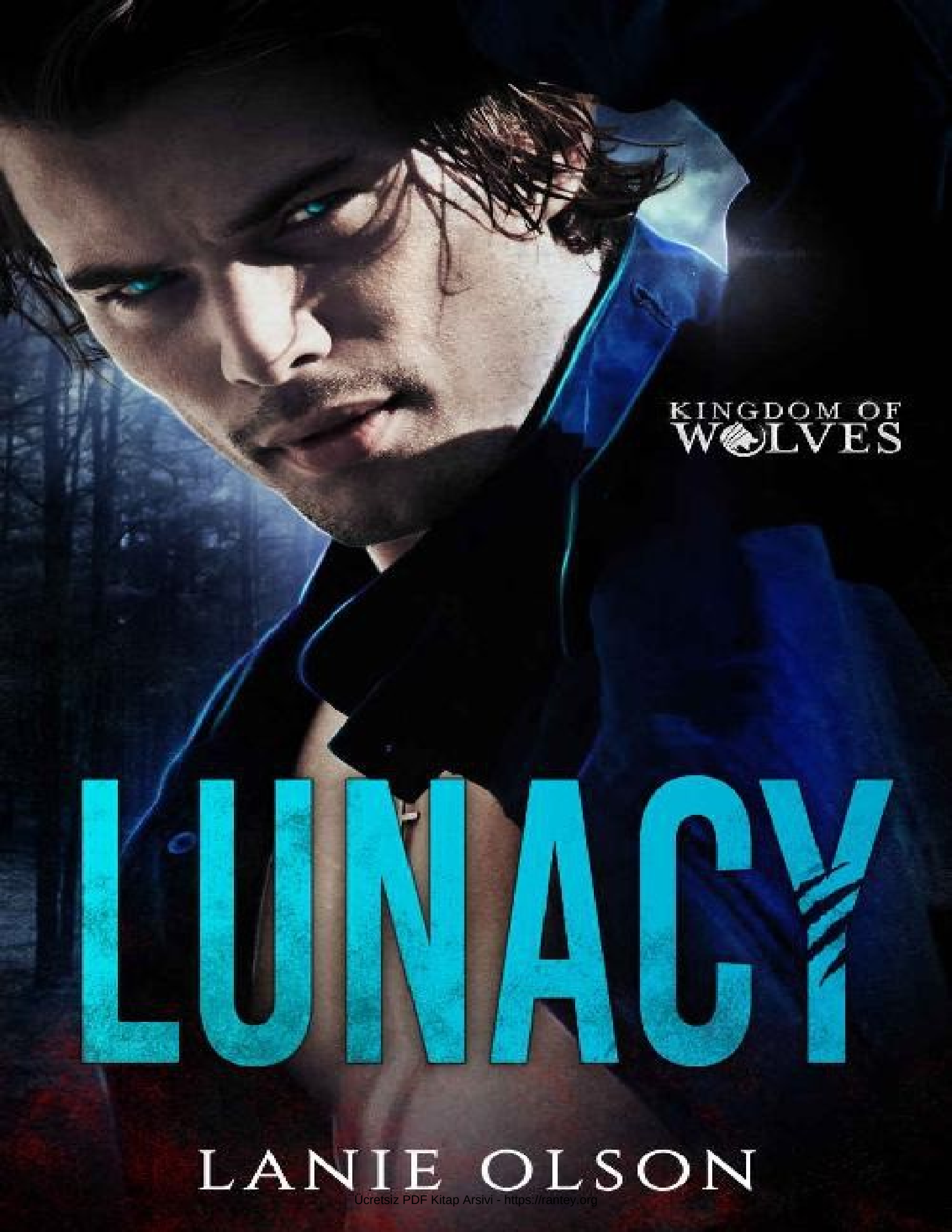
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGDOM OF
WOLVES

LUNACY

LANIE OLSON

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LUNACY

LANIE OLSON

İÇİNDEKİLER

Kurtlar Krallığı: Alfaların hüküm sürdüğü bir dünya. Blurb

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Sonsöz

Rune's Stranger'ı buradan takip edin: Lanie Olson Hakkında
Ayrıca Lanie Olson

Kurtlar Krallığı: Alfaların hüküm sürdüğü bir dünya.

KINGDOM OF WOLVES

Bir dizi fantastik yazar tarafından yaratılan, psikopat ve sahiplenici kurt alfalar, sarhoş edici ilişkiler, kader arkadaşları ve güçlü belalı kahramanlar içeren ortak bir evren olan Kurtlar Krallığı'na girin. Kurtlar Krallığı sizi bütün gece ayakta tutacak, daha fazlası için bağımlısı olacaksınız.

Terbiyenizi kapıda bıraktığınızdan emin olun, bu kurtlar istedikleri kadınlar söz konusu olduğunda nazik davranmazlar.

Bu hikayelerin hepsi aynı dünyada geçmektedir ve herhangi bir sırayla okunabilir. Bazı kitaplar tek başına, bazıları ise bir serinin başlangıcıdır.

Bu ortak dünya size aşağıdaki yazarların kitaplarını getirecek:

- Vahşi Ay yazar C.R. Jane & Mila Young
- Kayıp yazar M. Sinclair
- Torn to Bits by Katie May
- Lexi C. tarafından Crossed Fates Foss & Elle Christensen
- Ahlak Kayması yazar K Webster
- Rabid by Ivy Asher & Raven Kennedy
- Alpha's Claim by Amelia Hutchins
- Theresa Hissong'dan Bir Lycan'ın Öfkesi
- Lanie Olson'dan Lunacy

Kurtlar Krallığı koleksiyonundaki tüm kitaplara göz atın!

BLURB

Ben türümün son örneğiyim.

En azından efsaneler böyle söylüyor.

Fenrir'in soyundan geliyorum ve kötü bir ayın altında gözlerimde öfkeyle doğdum. Diğerleri gibi değilim ama yine de beni kabul ediyorlar ve böyle arkadaşlarım varken...

Bizler iyi vakit geçirmeyi ve çoğunlukla kendi başımıza kalmayı seven küçük bir uyumsuzlar sürüsüyüz. Eğer Upsiders'ın hakkımızdaki söylentilerini bilseydiniz, siz de uzak durmak isterdiniz. Ancak son zamanlarda kalbim farklı bir şeyler arzuluyor. Kardeşlerimin arkadaşlığından hoşlansam da, bir tür tatmin ihtiyacı hissediyorum.

Sadece henüz ne olduğunu bulamadım.

Onu görene kadar değil.

O da farklı ama düşündüğünüz gibi değil.

Bu kolay olmayacak, ama ruh eşini yakalamak asla kolay değildir.

PROLOGUE

Couvent des Ursulines'in sessiz avlusunda otururken, bir zamanlar tanıdığım bir adamı hatırlıyorum. Diğer herkes gibi görünüyordu, ancak kokusunu aldığımda farklı olduğunu anladım. Birbirimizle konuşarak biraz zaman geçirmeye karar verdik, her birimiz önlerinde ne tür bir canavarın durduğunu anlamaya çalışıyorduk. New Orleans'ın gürültülü ve hareketli sokaklarında yaptığımız gezinti bizi bu kutsal yere getirdi ve gece ilerledikçe önümüzdeki canavarı görmezden gelmenin en iyisi olduğuna karar verdik. Nazikti. Çok uzakta olduğumu bilmeme rağmen benimle eşitiymişim gibi konuştu. Elimden geldiğince soğukkanlılığımı korudum, umutsuzca yüzeye çıkmaya çalışan Eski Tanrılarla savaştım ve onun önüne bir meydan okuma koydum. O benim adımı sordu, ben de onunkini. Sohbetimiz gece boyunca devam ederken, sonunda gökyüzüne doğru bakmaya devam ettiğini fark ettim. Öne doğru eğilerek kot pantolonumun kenarındaki tozu siliyorum ve gecemizin nasıl sona erdiğini düşünüyorum.

"İyi olacak mısın?" Yabancıya sordum.

"Güneş çıkmadığı sürece," diye gülümseyerek yanıtlıyor.

Bir kaşımı şüpheyi kaldırıyorum. Demek sen busun, diye düşünüyorum sessizce ve gülümsüyorum. "Beni anladın, değil mi?" diye soruyor kıkırdarak.

Başımı salladım.

"O zaman sanırım gitme vaktim geldi."

Ellerini ceplerinden çıkarıp birini bana doğru uzatıyor. Bir nezaket jesti, muhtemelen bir ateşkes ve dişlerim içgüdüsel olarak birbirine çarpmaya başlıyor.

Efsane bana onun türüyle dost olmamam gerektiğini söylüyor ama henüz ne o bana ne de ben ona bir tehdit oluşturduk.

Jestini olduğu gibi kabul ediyorum; bir beyefendinin güzel bir ilişkiyi sonlandırma şekli.

Bir sohbet yerine potansiyel olarak ölümlle sonuçlanabilecek bir akşam.

Asıl soru kimin?

"Biriyle konuşabilmek güzeldi," diyorum elini sıkarken ve sonra bırakıyorum.

Dudaklarında oluşan gülümseme; bunun bir anlaşma mı yoksa zafer mi olduğunu anlayamıyorum, ancak bunun önemli olmadığını fark ediyorum.

Yerleşmek için geldiğim her yerin her zaman bir başkasının mülkü olduğunu bildiğimden beri hiçbir zaman bölgeci olmadım.

Kaç yüz yıl geçtiği önemli değil.

"Kasabada bir süre daha kalacağım, sonra gideceğim. Belki yollarımız tekrar kesişir" diyor ve gökyüzüne son bir kez baktıktan sonra dönüp hızla avlunun girişine doğru ilerliyor.

Ve işte yine buradayım.

Her gece, yeni bulduğum arkadaşımın geri döneceğini umarak saatler sonra müze alanına geri döndüm.

Henüz yapmadı, ancak doğru zaman geldiğinde yapacağını düşünüyorum.

İç çekerek ayağa kalkıyorum ve eve gitmeden önce avluya bir kez daha bakıyorum.

Kendimi Jackson Meydanı'nda yürürken buluyorum, acaba tek gecelik arkadaşımı görecek miyim ya da yeni bir tanıdığa rastlayacak mıyım diye merak ediyorum.

Uzun zamandır ilk kez kendimi yalnız hissetmiyorum, ki bu da asla yalnız olmadığımı düşünülduğünde önemli bir şey.

Üç erkek kardeşim var ve aynı soydan gelmesek de onları farklı görmüyorum.

Zyan ve Eliaz Steiner gerçek kardeşler. Savaşın parçaladığı bir yerde sıradan ebeveynlerin çocukları olarak dünyaya geldiler. Onları kaybettiklerinde daha da yakınlaştılar ve yolculukları onları nereye götürürse götürsün birlikte kalmak için bir anlaşma yaptılar.

Steiner kardeşler için ayrı yollar hiçbir zaman bir seçenek olmadı, ancak bazen biraz ayrı zaman geçirmeyi öğrenmelerini diliyorum.

Bir gece her zamanki kavgalarından birine karıştıklarında onlara rastladım.

Eliaz, genç Steiner'ın gösteriş yapmasına kızmıştı -ki bunu yapmayı çok sevdiğini hemen anladım- ve Zyan da kardeşine boyları farklı olsa da güçlerinin eşit olduğunu hatırlatmaktan mutluluk duyuyordu.

Onlara doğru yürüdüm çünkü başka hiç kimse göremese bile gözlerinde parlayan ışıltıyı gördüğümde ne olduklarını biliyordum.

Yürümeye devam ederken yüzümün yan tarafını kaşıyorum.

Denali Whitefeather ile iki gece sonra tanıştım. Dönüştüğü şeyle başa çıkmakta zorlandığını fark ettikten sonra tesadüfen evime gelmiş ve yardım edecek birini aramaya başlamıştı.

Onu türümüzün en özeli olarak görüyorum. Ben içimde Eski Tanrıların kanıyla doğmuş, denizde savaş görmüş ve hatta bir zamanlar bizi fethetmek isteyenlere karşı savaşta kendi filomu yönetmişken, Denali tesadüfen dönüştü.

Sonunda, olmadıklarına somurtmak yerine işlerin nasıl olabileceğini anladı.

Ama onu seviyorum çünkü bana bir kez daha ait olmadığım bir yere izinsiz girdiğimi hatırlatıyor.

Kendisi bu eyaletteki Chitimacha Yerli kabilesine mensup ve değişim konusunda hepimizden çok daha deneyimli.

Denali aynı zamanda ihtiyacımız olduğunda bizi diken ve deliliğimizi hafifleten kişidir.

kontrol edemediğimizde varlıylar birbirine karışabilir.

Bir Şamanın kızından doğduğundan, mirasından ve mirasının ona verdiği bilgiden gurur duyuyor.

Henüz ergenlik çağındayken ailesinin arazisindeki bir ayin sırasında değişti. Yapmaması gereken şeylere çok yaklaştı ve diğerlerinden daha fazla şey duydu.

Bu her neyse, bize söylemeyecek ama ruhuna işlemiş ve onu kendine özgü bir şekilde bizden biri haline getirmiş.

Ve nasıl değiştiğinden dolayı sol kolunda bir totem direği dövmesi var. O gece yapılan ritüelin sırlarının göz önünde olduğunu, sanatın içine işlendiğini söylüyor ama ben hiç bakacak kadar yaklaşmadım.

Dörtlü bir paketten oldukça memnunum, son zamanlarda öyle olmadıklarını bilsem de.

Bir tane daha istiyorlar ve diğerini değiştirecek güce sahip tek kişi benim.

Sadece bunun bende yaratacağı potansiyel yıkıma değip değmeyeceğine henüz karar veremedim.

Gecenin geri kalanında gideceğim yere karar verirken gece yarısı ay gökyüzünde yükseliyor.

Cafe du Monde iki saat önce kapandı, ancak şimdiki sahibi arada sırada gölgelik altında tek başıma vakit geçirmekten hoşlandığımı biliyor.

Ben çalmam.

Yaptığım her pisliği

temizlerim. Sorun

yaratmam.

Ayrıca yanıma kimseyi davet etmiyorum ve sanırım varlığıma karşı hoşgörüsünün büyük bir kısmı da buradan kaynaklanıyor.

Burası düşüncelerimle baş başa kalabildiğim bir yer. Kapının hemen dışındaki yoğun gece hayatına kulak tıkayabilir ve oradan geçenlerin kalp atışlarını dinleyebilirim.

İnsan olmakla canavar olmak arasındaki denge...

Onların duyamadığı şeyleri duyabiliyor ve göremediği şeyleri görebiliyorum, ancak bu bana kimin saf zevkten başka bir sebep olmaksızın bir başkasına zarar verebileceğini anlamamı sağlıyor ve sonra zamanı geldiğinde ceza veriyorum.

Açık hava kafesinin en uzak, en karanlık köşesinde duran favori masama doğru yürürken, sandalyelerden birini masadan aşağı çekip rahatıma bakıyorum.

Bazen tek gecelik arkadaşımın uğramasını ve böylece onunla sıkıcı bir sohbet daha yapabilmeyi diliyorum.

Onun huzurunda kendimi kontrol etmek zorunda kalmanın bana hissettirdikleri, bana kendim hakkında çok şey öğretti.

Eski Tanrılar bu yorgun bedenimin derinliklerinde yaşarken, bir zamanlar kendimi sandığım gibi onların hizmetkârı olmadığımı öğrendim.

Onların öfkesini ve gücünü içimde barındırıyorum ama ne zaman yüzeye çıkacakları tamamen bana bağlı.

Sandalyede arkama yaslanırken bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve gözlerimi gökyüzüne çeviriyorum.

Onunla tanışana kadar, bu gezegende yaşayan en yaşlı yaratık olduğumu sanıyordum. Gençliğimde bir savaşçıydım.

Balta ve deniz benim ilk aşklarımdı, ölüm ve seks ise ikinci ve üçüncü sıradaydı.

Fenrisúlfur'un soyundan gelmemin bir sebebi var. Bende inandığı bir şey gördü ve karşılığında, Faroe kıyılarında ölmek üzereyken ruhunun bir parçasını bedenime koymanın bir yolunu buldu.

Adalar.

Nedenini hala çözemedim ama bir gün çözeceğimi varsayıyorum. Şimdilik, hayatımı çevresindekilerden biraz farklı bir adam olarak yaşamaya çalışıyorum.

"Eve git. Dışarıda çok fazla vakit geçiriyorsun."

Düşüncelerime fısıldanmasına alıştığım bu ortak istek karşısında kıkırdıyor ve ayağa kalkıyorum.

New Orleans eski bir şehirdir, mistisizm ve gizemle dolu bir yerdir.

Kimin izlediğini asla bilemezsiniz.

Kendi evlerinin gölgelerinden bile.

Birkaç dakika sonra kendimi eski ve terk edilmiş gibi görünen bir kilisenin önünde buluyorum. Yumruğumu kaldırarak ağır ahşap kapıya üç kez hafifçe vuruyorum, sonra bekliyorum.

Kapı hafifçe gıcırdayarak açılıyor ve gözlerimiz buluştuğunda gülümsüyorum.

"Kafamı toplamaya çalışıyordum ve sen kafamı işgal ettin," diye arkadaşşıma takılıyorum.

Kapıyı sonuna kadar açıyor ve kendi alanının aromatik kokusu anında bana doğru yayılıyor.

"Bu gece kötü bir ay var, Rune Aumont. Ben sadece seni güvende tutmaya çalışıyorum."

Delphine Trudeau güçlü bir Voodoo Rahibesi ve her zaman gördüğüm en güzel kadınlardan biri olmuştur.

Teni bana tatlı karameli anımsatıyor; pürüzsüz ve muhtemelen kendisi kadar lezzetli. Kahverengi gözleri bana karşı hiçbir zaman soğuk olmadı, her ne kadar benden önce beni olduğum gibi görse de. Ama en çok saçlarını seviyorum.

Vahşi, zift gibi siyah ve neredeyse her zaman bir tür bezle geri çekilmiş.

Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama yaş olarak beni geçmesi beni şaşırtmaz.

Sormuyorum çünkü bu benim haddime değil ve Delphine bana karşı her zaman açık oldu. Eğer yaşını bilmemi istediği bir şey olsaydı, sorardım.

"Biliyorum. Üzgünüm ama eninde sonunda eve gidecektim," diye omuz silkerek onu temin ettim.

"Yine de kendini burada buluyorsun. Bu gece size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor kapıyı arkamdan kapattıktan sonra.

Bir elini ağır, ahşap girişe yaslıyor, diğerini kalçasına koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor.

Tıpkı bir kraliçe gibi, diye düşünüyorum gülümsemem hafifçe genişlerken.

Delphine hiçbir zaman hayaletlerden, cinlerden ya da herhangi bir canavardan korkmadı. Boyu benden çok daha küçük olmasına rağmen o yanımdayken kendimi her zaman güvende hissedirim.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum düşünceli bir şekilde. "Bu gece bana bir şey için ihtiyacın var mı?"

Delphine kıkırdayarak başını sallıyor ve koridorlardan birinde gözden kayboluyor. Onun evini hep sevmişimdir.

Hiçbir zaman davetkâr olmadı ya da kendimi kendimden başka bir şey olmak zorundaymışım gibi hissettiğim bir yer olmadı. Yüksek tavanlar bir noktaya kadar geliyor, vitray pencereler hayatının hikayelerini anlatıyor ve her zaman çok güzel kokuyor.

Kültürünü daha fazla tanımak için etrafta dolaşmaya başladığımda, en son kaldığım yerden hikayesinin devamında kendimi kaybediyorum.

Sonra omzuma bir dokunuş beni hafifçe irkiltiyor.

"Al," diyor, bana doğru bir bohça uzatarak. "Kanepede uyu ve sabah yürüyüşe çıkalım."

Battaniyeyi ve yastıkları ondan alırken ona minnettar bir gülümseme veriyorum.

Sonunda evime döneceğim konusunda yalan söylediğimi biliyordu, bu yüzden bana akşam için küçük bir kaçış teklif ediyor.

En kısa zamanda geri ödemenin bir yolunu bulacağım.

Delphine zengin oturma odasına girerken beni takip ediyor ve ben de ödünç aldığım hediyeleri rahatça yatıp uyuyabilmek için yere sermeye başlıyorum.

"Rune..." diye başlıyor, gözlerinde muzip bir parıltıyla.

Ona bakıyorum ve merakla bir kaşımı kaldırıyorum.

Derin bir nefes alarak uzun, dökümlü eteğinin bel bandına uzanıyor ve küçük, lavanta renkli bir el çantası çıkarıyor.

"Bu gece uyurken bunu yastığının altına koy."

"Seni uzun zamandır görmüyordum," diyorum yabancıya yaklaşırken.

"Hayatıma devam ettiğim için olabilir. Evinden bu kadar uzakta ne yapıyorsun?" diye soruyor bana nazik bir gülümsemeyle.

Etrafıma bakıyorum, aniden çevremden kafam karışıyor ve nerede olduğumu bilmediğimi fark ediyorum.

am.

Yüzünde bir farkındalık ifadesi belirirken gülümsemesi sırtmaya dönüşüyor. "O kurnaz, senin dostum."

Delphine mi? Bunu Delphine mi yaptı?

"Başka türlü beni nasıl bulabileceğini sanıyorsun?" diye gülerek onaylıyor. Sanki bu düşünceleri doğrudan zihnimden koparıp almış gibi ve ben bunu sorun etmediğimden tam olarak emin değilim.

"Özür dilerim, alışkanlık işte," diyor utangaç bir ifadeyle. Etrafıma bakarken başımı sallıyorum.

"Burada olmaman gerekiyordu, Rune. Ruhun birini arıyor ama son düşüncelerin seni bana geri getirdi. O kadar büyük bir etki bıraktım mı?"

Ses tonu merak ve eğlencenin bir karışımı, ancak gözlerinde böyle bir şey yok. "Asla çalışamayız, biliyorsun," diyor sohbet eder gibi. "Benim tipim değilsin."

"Ne?" Ona bağıríyorum. "Arkadaşlıktan başka bir şey istediğimi sana düşündüren nedir?"

Gözlerini deviriyor. "Çünkü sen buradasın. Ama olduğumuz şey ayrı ve farklı kalmalı. New Orleans'a geri dön, Rune. Senin gibi bir vahşinin narin bir şeye ihtiyacı var ve ben öyle biri değilim."

Başını sallayarak dönüyor ve görüş alanıma inmeye başlayan yoğun sisin içinde uzaklaşıyor. Kolunu bir başkasının omzuna doladığını gördüğümde boynumu büküyorum, sonra onlar gitmeden önce bana bir kez daha bakıyor.

Hayal kırıklığı her şeyi ele geçirir.

Kendini neden bu kadar üstün görüyor bilmiyorum ama ben asla- "Uyan."

Az önce olanlardan dolayı tamamen irkilmiş bir şekilde doğrulduğumda keskin bir nefes alıyorum.

Homurdanıp yastığın altından çantaya uzanmadan önce hızla gözlerimi ovuşturuyorum. "İşe yaradı mı?"

Delphine'in sesine doğru döndüğümde nefesim kesiliyor. Eski sehpanın kenarına tünemiş, merakla beni izliyor.

"Ne işe yaradı mı?" Ağrıyan boynumu ovarken sinirli bir şekilde soruyorum.

"Bu," diyor çantaya uzanıp onu benden alırken. "Aradığın şeyi buldun mu?"

"Tam olarak değil," diyorum kanepeye uzanmadan önce. Bu yabancıнын aradığım şeyle ne ilgisi olduğunu merak ederek bir kolumu boynumun arkasına katlıyorum.

"Ne gördün, Rune?" "Bir adam."

Delphine çantanın etrafındaki ipi çözmeye başlarken yüksek sesle iç geçirir. "Yeni bir tane yapıp tekrar deneyeceğim. Elini aç."

Ona bakıyorum ve içindekileri silkelerken avucumu ona doğru uzatıyorum. "Bunu kutsal toprağa gömün ve hazır olduğunuzda beni tekrar görmeye gelin."

Başka bir şey söylemeden ayağa kalkıyor ve nefesinin altında tam olarak çıkaramadığım bir şeyler mırıldanarak oturma odasından çıkıyor.

Saklandığımız yere girdiğimde Zyan neşeyle, "Savurgan oğul geri döndü," diye anons ediyor.

Tünellere doğru yoluma devam ederken ceketimi çıkarıp kafasına atıyorum.

Onu susturmanın tek yolu benim papağan numarası dediğim şeydir. Başını örtün, ona karanlık yanılması verin ve sadece uyuması için dua edin.

Ne yazık ki arkamdan yetişen ayak seslerini duyduğumda işe yaramadığını fark ettim.

Genelde işe yaradığından değil.

"Ya şimdi ya da bu gece, ama bahse iyi giriyorsun Rune," diyor neşeyle yanıma geldiğinde.

Homurdanıyorum.

O lanet bahse hiç girmemeliydim.

Zyan, ne olursa olsun bu tür şeyleri her zaman kazanmanın bir yolunu bulur.

Ve tüm bunlar yabancıya geri dönüyor.

Zyan bana o gece dışarı çıkarsam bize benzemeyen ama yine de tam olarak insan olmayan bir şey bulacağımı söyledi. New Orleans'ta olduğum için hemen reddetmem gerekirdi ama bir kez olsun onu susturmak istedim.

Söylemesi yapmaktan her zaman daha kolay, diye düşünüyorum

sinirli bir şekilde kapıma ulaştığımda. "Bu gece," diye sessizce onu temin ediyorum.

"Sanırım burrito havamdayım," diye cevap veriyor sinsi bir sırıtışla ve ben başımı sallayıp gülerek yerime geçiyorum.

Tasmayı çekiştirirken iç çekiyorum. Dün geceki bahsi kaybettim, bu da benim küçük düşürücü mağlubiyetim. Bu olaya dışarıdan bakan biri neler olup bittiğini anlayamaz ve sanırım ne kadar küçük olursa olsun bu bir şans eseri olarak görülebilir.

"Acele edecek misin?" Nefesimin altında homurdanıyorum.

Yürüttüğüm köpek kulaklarını dikey ve yüzünü bana doğru çeviriyor. Bu lanet olası haliyle bile gözlerindeki sırtışı ve burnundaki gülümsemeyi görebiliyorum.

"Yanıma rulo yapılmış bir gazete almalıydım," diye mırıldandım test edercesine.

Yürüyüş arkadaşım sonunda etrafta dolanmayı bırakıp küçük bir ağacın dibini koklamaya başladığında elimi saçlarımda gezdiriyorum. Ağacın tabanı küçük, dairesel bir kafesle çevrili olduğu için işini nasıl yapmayı planladığını bilmiyorum.

"Daha iyi bir yer bulamaz mısınız?" Bacağını kafese doğru kaldıran Zyan'a havlıyorum. Köpek nefes nefese kalmaya başlıyor ve aklımın bir köşesinde lanet tasmaını ağaca bağlayıp onu burada bırakmak var. Özellikle de bir şekilde kışını kafesin üzerinden geçirmeyi başardığında.

Homurdanarak elimi cebime attım ve küçük, mavi, plastik torbayı çıkardım ve elimden geldiğince sabırla bekledim. Çok sık bahis kaybeden biri olmadığım için, midesinin ve lanet olası evrenin dengesini bozacak şeyler yediğinden emin oldu.

Karanlık sokakta bir aşağı bir yukarı bakarken dişlerimi emiyorum. Fransız Mahallesi'nde bunu yapmaması için onu ikna etmeyi başardım çünkü tam olarak var olmamız gerekmiyor. Ve daha da önemlisi, efsanelere ve masallara biraz ağırlık vererseniz, ben yok olma listesindeyim.

Şanslıyım ki insanlar genellikle neden bahsettiklerini bilmiyorlar. Bu yüzden ben ve kardeşlerim göz önünde olmak yerine New Orleans'ın altında yaşamayı tercih ettik. Kabul ediyorum, bunun arkasındaki mantığı görmelerini sağlamak biraz zaman aldı, ancak şimdiye kadar bize iyi hizmet etti.

"İşin bitti mi?" Tasmaını yumruğumun etrafında sıkarken ve ona bir sarsıntı verirken onu tersliyorum.

Bir soluk sesi dikkatimi başka yöne çekiyor ve bir şekilde yanıma sokulmayı başaran genç çifte tehlikeli bir şekilde kaşlarını kaldırıyorum. Normalde bir mil öteden kokularını alabilirim ama bu haldeyken alamıyorum.

"İyi geceler!" Sıkı bir gülümseme ile öğütüyorum.

"Köpeğin iyi mi?" diye soruyor genç kız, erkek arkadaşı onu kendine doğru çekerken. "İyiyim."

Omuz silkmeden önce kısa bir süre ona bakıyor ve yanımızdan geçerken adımlarını hızlandırıyorlar.

Köşeyi dönüp gidene kadar onları izliyorum. Benim hakkımda ne düşündüklerinden emin değilim ama umurumda olmadığını da biliyorum. İkisi de çok önemli görünmüyordu, bu yüzden onları daha fazla düşünme zahmetine girmeyeceğim.

Sırtıma inen bir tokat beni zıplatıyor ve yüzümü çevirdiğimde Zyan bana lanet bir aptal gibi sırtıyor.

"Sana bir hediye bıraktım," diyor gömleğini ve şortunu kot pantolonumun kemerinden çıkarıp ona uzatırken.

Dişlerimi sıkıyorum ve giyinirken onu yalnız bırakmak için eğiliyorum. Yüzümü buruşturarak, çantayı ters çevirip 'hediyelerini' alırken bir elimle burnumu kapatıyorum.

"Baharatlı kerevit yemeyi bırakmalısın dostum," diyorum gözlerim sulanmaya başlarken.

Zyan dağınıklığını toplamayı bitirmemi beklerken iyi huylu bir şekilde gülüyor. İşim bittiğinde etrafta bir çöp tenekesi arıyorum, sonra poşeti önümde tutarak çılgınca oraya doğru ilerliyorum ve yükü boşaltıyorum.

Ürpererek arkamı dönüyorum ve terk edilmiş gibi görünen bir evin beton merdivenlerinde oturan arkadaşşıma doğru yürüyorum. Sırtışı beni kızdırıyor ama adil olan adil olandır ve ben her şeyi berbat ettim. Bedelini ödemeseydim nasıl bir adam olurum?

Lafi açılmışken.

"Hadi bir eczane falan bulalım. Eve gidene kadar yıkanmak için bir şişe el dezenfektanı bulmam lazım."

Ayağa kalkıyor ve zıplayarak kaldırıma iniyor. Hemen bir şey söylemiyor ama gözlerindeki muzip parıltı bana yakın zamanda yeraltına çekilmeyi planlamadığını söylüyor.

"Tamam, ben eve gideyim, sen de ne yaparsan yap," diyorum omuz silkerek ve kirli kaldırıma bakıyorum. *Bir-ah gördüğüme yemin edebilirim! İşte oradaydı.*

Evden birkaç adım uzaklaştıktan sonra yarısı boşalmış bir su şişesini elime alıyorum, kapağını kapatıyorum ve ellerime sıçratıyorum. Aradığım temizlik tam olarak bu değildi ama şimdilik idare etmek zorundayım.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken aniden bana "Bunu hissetmelisin" dedi.

'Bunun' tam olarak ne olabileceğini bilmiyorum ve şu anda her zaman olduğu gibi aynı şekilde sona erecek başka bir kovalamacaya girme havasında değilim.

Gecenin geri kalanında nereye gitmem gerektiğini, neyin peşinde olmam gerektiğini anlamaya çalışarak amaçsızca avlandım ve sonra diğer çocuklardan nasıl daha 'iyi' yapabileceğime dair dersler aldım.

Mesele şu ki, hepimiz farklı olduğumuz için, ne yaptığımızı bilmediğimi düşünceleri beni kızdırıyor, oysa her şey farklı bir yol izlemekten ibaret.

En azından ben öyle düşünüyorum.

"Hayır."

"Hadi ama Rune. Güven bana," diye bastırıyor, dudaklarındaki sırıtış genişliyor.

Gözlerimi deviriyorum ve bir an için başka tarafa bakıyorum. Belli ki hissedemediğim ya da algılayamadığım bir şeyler oluyor ama söz konusu Zyan'ın küçük gizem oyunu olduğunda bilmemek genellikle en iyi yoldur. Biraz daha düşündükten sonra başımı sallıyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama bunun bir parçası olmak istemediğimden tamamen emin olduğumu biliyorum. Bu bir ikramiye olabilir aşağılanma gelecek kuşaklar için eklenmiş ve şu anda buna hazır değilim.

"Nasıl istersen," diye muzipçe cevap verir. Zyan omuz silkerek döner ve yukarı doğru ilerlemeye başlar.

ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Bekle," diye sesleniyorum ona yetişmeye çalışırken. Omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri sadece sıkıldığına ve her şeyin cehenneme gitmesi gerektiğine karar vermeden hemen önce olan bir mavi parlıyor.

Yakın zamanda eve dönmeyeceğini bildiğim için derin bir iç geçirdim ve tüm sağduyuma rağmen ona eşlik etmeye karar verdim.

"Gidip bir şeyler içelim."

Maison Bourbon'daki koltuklardan birine rahatça oturmuş, çalan caz grubunu dinliyorum. Zyan buralarda bir yerde ama içeride kaldığı sürece onun için endişelenmiyorum.

Ağır bardağı dudaklarıma götürüyorum, Lily of the Swap kokteylini yudumluyorum ve beni daha ne kadar dışarıda bırakacağını merak ediyorum.

Bardağı masaya bırakırken omzumun üzerinden bir bakış attım ve gülmekten kendimi alamayıp başımı salladım.

Ahşap dans pistinin ortasında, genç ve güzel bir kızla eğleniyor gibi görünüyor. Zyan'ı bundan daha iyi tanıyorum.

Her şey için bir nedeni var ve eğer bu kız onun dikkatini çektiyse, o zaman sadece işlerin onun için iyi sonuçlanmasını umabilirim.

"Burası dolu mu?"

Az önce kulağıma soruyu yuvarlayan sesin kaynağını bulmak için başımı yukarı çeviriyorum ve kanepenin kenarına yaklaşırken başımı sallıyorum.

"Teşekkürler!" diye bağıyor genç kadın, arkadaşıyla birlikte yürüyüp yan taraftaki yerlerini alırken.

Ben.

Bardağıma uzanırken başımı sallıyorum ve dikkatimi tekrar gruba veriyorum.

Şu anki şarkılarını sonlandırıyor gibi görünüyorlar ve neşeli bir melodi olsa da, havamda değilim Dans için.

"Adın ne senin?"

Beni sorgulamaya başlayan genç kıza dönüp bakarken yüzümü buruşturuyorum ve bana bir sonraki bağırışını attığı anda grup çalmayı bırakırken yüzünün kızarmasını izliyorum.

"Çok özür dilerim," diyor gözlerinde korku parlarken gergin bir kıkırdamayla.

Onu içime çekerken dudağımın kenarı hafifçe kıvrılıyor. Teni bronz, açık kahverengi gözleri badem şeklinde ve parlak, siyah saçları uzun ve düz. Ağzını kapatma şekli bana hava karardıktan sonra New Orleans'ta olmaması gerektiğini söylüyor.

"Rune," diye cevap veriyorum,

kadehimi ona doğru kaldırarak. "Ben..."

Adını anında bloke ediyorum çünkü umurumda değil ve onunla tekrar karşılaşmayı da

planlamıyorum. Bana doğru narin bir şekilde elini uzatıyor ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

GörünüŖe göre Ŗu anda ilgimi çekmek için yanıp tutuŖan kızın bir aşkı var.

Kokusunu alabiliyorum.

"Pekâlâ," diyorum elini sıktıktan sonra ayağı kalkarken. "İkinize de iyi akşamlar. Güvende kalın, tamam mı?"

Adımı tekrar söylüyor, ama neyse ki caz grubu yine tüm hızıyla çalıyor ve sesi bastırıyor. Bu, onu görmezden geldiğim için kendimi daha az kötü hissetmemi sağlıyor.

Barın önünden geçerken içkimin geri kalanını içiyorum ve Zyan ile 'sevgilisinin' yanına gitmeden önce onu yapıŖkan, tahta tablanın üzerine koyuyorum.

"Affedersiniz," diyorum omzuna dokunup kulağına yaklaŖırken, "araya girmemin sakıncası var mı?"

Omuz silkip arkadaşımın ellerini bırakmadan önce kısa bir süre bana bakıyor, gözlerinde belirgin bir Ŗaşkınlık var.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuŖturarak ona "Gitme zamanı," diyorum.

"Benim için sorun değıl, açıkçası. Zaten burada çok sıkılıyorum," diyerek omuz silkiyor ama gözlerindeki muzip parıltı bana aksini söylüyor. "Hesabı ödeyeceğim, sonra çıkabiliriz."

Mekânın kapısına doğıru ilerliyorum. İçerideki insanların teriyle birlikte tüketilen alkolün kokusu beni rahatsız etmeye başlıyor.

Başımı sallıyorum ve içinde bulunduğum ruh haline rağımen kıkırdıyorum, dışarı çıktığımda Zyan'la karşılaşıyorum.

Her zaman hepimizden çok daha hızlı olmuŖtur; keŖke ne zaman gösteriŖ yapıp ne zaman yapmaması gerektiğini öğrense.

Ama Ŗimdi birdenbire tuhaf arkadaşımın sihirli rüyamda bana söylediklerini hatırladım.

Senin gibi bir vahŖsinin narin bir Ŗeye ihtiyacı var.

Fransız Mahallesi'nden uzakta sokaklar çok daha sakin ama çok da değil. Zyan son birkaç bloktur etrafımda daireler çizerek koştuğundan beri hâlâ eğlenceli bir ruh hali içinde görünüyor.

"Yine mi gitmek zorundasın?" Bu sefer geri geri yanımdan geçerken ona sinirli bir şekilde soruyorum.

"Hayır, hayır! Sadece sözüme güvenip sana söylediğimde yer değiştirirsen daha iyi bir ruh hali içinde olacağını düşünüyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve hızımı artırıyorum.

Değişimi hafife almıyorum ve fiziksel acı çekmeme neden olmasa da zihinsel olarak beni itiraf ettiğimden daha uzun süre yoruyor.

"Bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum, Rune," diyor umursamaz bir tavırla yanıma gelirken. "Sen de bizim gibi dışarıda değilsin ki."

Yürümeye devam ederken onaylayarak homurdanıyorum.

"Özel bir şey olduğundan değil," diye devam ediyor neşeli bir tonda. "Aksine, berbat bir şey çünkü sonra giydiklerini parçalıyorsun. Bu yüzden bahis kaybettiğinizde asla iyi kıyafetlerimi giymem."

Yürümeyi bırakıyorum ve ona öyle bir bakıyorum ki gülüp geçiyor.

"Ne? Bir gün bir tane kazanacaksın ve ben de senin bulacağın şeyin merhametine kalacağım."

Başımı sallıyorum ve Zyan koşmaya başlamadan önce gülüyor. Yeraltı'na girerken gösteri yapmayı seviyor. Ama dürüst olmak gerekirse, bunu garip bir şekilde takdir ediyorum.

Bazı evsizler ve New Orleans'ta hayalet avına çıkan turistler bir şekilde onu bulmayı başardılar ve onları oradan kendimi kaybetmeden çıkarmak söylemek yapmaktan daha kolay.

Bizi bulmalarını önemsemişim için değil, genellikle diğer çocuklar biz evimizdeyken... farklı olmayı tercih ettikleri için.

Zyan kısa bir süre durup etrafına bakındıktan sonra bir sıra terk edilmiş evin arasından geçerek gözden kayboluyor.

Yavaşlamaya ve acele etmemeye karar verdim. Akşamın erken saatlerinde eve gitmeye hazırdım ama şimdi o kadar emin değilim.

O gürültülü, hareketli bardaki narin kız ve arkadaşıyla ilgili bir şeyler beni rahatsız ediyor ve tam olarak nedenini bulamasam da, şu an için onu takip etmekte tereddüt etmeme yetiyor.

Belki de hiç tanımadığı birinin yanında oturmaktan rahatsız olmadığı içindir, ama bundan şüpheliyim.

Bulmacaları ya da oyunları hiç sevmemişimdir. Sadece ipuçlarıyla bir şeyleri çözmeye çalışmak

Birlikte olmak beni her zaman sıkıştır ve Zyan'ın tepki verme şekli ekşi tadın küçük bir şüpheyeye dönüşmesine neden oldu.

İçimi çekerken bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

Lanet bara geri dönmek istemiyorum; sığınağımızdan ayrıldığımızdan beri eve dönmek istiyordum ve şimdi...

Lanet olsun.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak omuzlarımı dikleştiriyorum ve dönüp Fransız Mahallesi'ne doğru ilerlemeye başlıyorum.

Onu bulduğum yere geri dönmeyeceğim ve sokaklarda dolaşarak gereğinden fazla zaman harcamayacağım.

Eve dönmeden önce kafamı toparlamam gerekiyor, yoksa çocuklar bunu olduğundan daha fazla büyütme fırsatını kullanacaklar.

Ve gecenin içine geri döneceğiz.

Ay ışığının aydınlatdığı sokakların izini sürüyorum, değişime açık olmadığım için şükrediyorum. Gözlerim dışında fiziksel olarak hiçbir şeyim değişmiyor ama o bile pek fark edilmiyor.

En azından, bana yanıldığını söylemelerine rağmen ben böyle düşünüyorum.

Ellerimi ceplerimin derinliklerine sokarken kıkırdayarak, *tüm vücuda ağda yaptırmaktansa ufak bir değişiklik yapmanın daha iyi olduğunu* düşünüyorum.

Sağ cebimdeki yumruk plastik bir poşete değince homurdanıp yüzümü buruşturuyorum. Zyan'ın bütün gece çalışmak istemesi ihtimaline karşı yanımda fazladan getirmiştım.

Sokağın sonuna ulaştığımda yumruğumu açarak parmaklarımın kumaşla oynamasına izin veriyorum. Sabırla arabaların geçmesini bekliyorum ve üniversite çağındaki kızlarla dolu büyük, siyah bir SUV kavşaktan geçerken ne kadar 'seksi' olduğum hakkında bağırıp çağırdığında gözlerimi deviriyorum.

İltifat almayı öğrenmeliyim ama bunun için çok yaşıyım. İnsan ya da canavar spektrumunun her iki ucunda da.

Ama ışık yeşile döndüğünde ve ben diğer tarafa geçmeye başladığımda, gerçekten ne kadar canavar olduğumu merak ediyorum.

Kendimi nazik bir varlık olarak görmeyi severim. Boş konuşmalardan, bana doğru uzun bakışlardan ya da kardeşlerimi içermeyen herhangi bir şeyden pek hoşlanmasam da, çoğu insandan çok daha cana yakın olduğumu biliyorum.

Görünüşümden ya da umursamaz tavrımdan dolayı olabilir, ama nereye gidersem gideyim arkadaş edinme eğilimindeyim.

İstesem de istemesem de.

Kavşağın yarısına geldiğimde, biri üzerime doğru hızla geldiğinde homurdanıyorum. Yüzüm betona çarpmadan önce kendimi tutmayı başarıyorum ve içimde kaynamaya başlayan mutlak öfkeyle saldırganıma bakıyorum, ancak beni kendilerinden biri olarak kabul eden tüm sürünün sırttan yüzleriyle karşılaşıyorum.

"Beni çalışma odasına kadar takip etmedin," diye azarlıyor Zyan abartılı bir ses tonuyla ve beni ayağa kaldırmak için elini uzatıyor.

Yardımlarını kabul ederken boğazımı temizliyorum, sonra eğilip kot pantolonumun dizlerindeki döküntülerin tozunu alıyorum. Zyan içimizde en genç olanı.

O bir Bitten'dir ve dönüşümlerini kontrol edebilir, ki bunu genellikle işinin bir parçası olarak saklamayı sever.

Bahisler. Her ne kadar şakacı, genç bir şey olsa da, tam formunda olduğunda öfkesi benimkinden sonra ikinci sırada geliyor.

Dışarıdan bakıldığında, çok fazla bira içtiği ve Rush liderinin kız arkadaşını becerdiği için bir Frat partisinden kovulacak bir adama benziyor.

Kocaman sırtışı yüzünden hiç uzun süre gitmez. Bana sıcak kestaneleri hatırlatan büyük, kahverengi gözleri ve yanağında belli belirsiz bir yara izi var. Bunun onu bir tür belalı yaptığını düşünmeyi seviyor, ama aslında nasıl olduğunu biliyorum.

Zyan bir gece gerçekten kötü bir kabus gördü ve uykusunun ortasında yer değiştirdi. Uyanmaya çalıştığında, yüzünü tamamen yarmış.

Uzun boylu ama çok uzun değil ve vücudu ince olsa da hepimiz onun görüldüğünden daha güçlü olduğunu biliyoruz.

"Evet, teşekkürler," diye mırıldanıyorum karşıdan karşıya geçerken ve sonunda onlara yetişiyorum.

"Ee, nereye gidiyoruz?" diye soruyor neşeyle, bizi bir sonraki sokağa götürmeye başlarken. Omuz silkiyorum ve ona yetişmek için çabalıyorum.

Diğerleri çoktan ilgilerini kaybedip farklı sokaklarda dolaşmaya başladılar ve şu anda dağılmış gibi görünsek de, bunun gerçekten daha uzak olamayacağını biliyorum.

Bir sürü bir araya geldiğinde, neredeyse her zaman avlanmak içindir.

Keşke ne aradığımızı bilseydim.

"Neden buradayız?" Gözlerimi kavisli demir mezarlık tabelasına doğru kaldırarak soruyorum. "Denali oldukça havalı bir şey buldu," diye cevaplıyor Zyan omuz silkerek.

Gözlerim onunkilerle buluşmak için alçalıyor ve Denali'nin 'bir şey bulduğunu' duyunca dişlerimi sıkıyorum. Bu, aklımın alamayacağı kadar çok anlama gelebilir.

"Dinle, eğer çılgın bir Voodoo olayı olacaksa bana haber ver ki yürümeye devam edebileyim," diyorum Zyan'a eşit bir şekilde.

Büyüye gerçekten inanmasam da -en azından Delphine'in lanet çantasından önce inanmıyordum- Denali'nin inandığını biliyorum ve kabilesi adına bana kâbuslar gördüren şeyler yaptığını gördüm.

"Sakin ol," diye cevap veriyor gülerek. "Öyle bir şey değil." "Hm."

Yüzümü ondan çevirdiğimde bir polis arabasının yavaşça yanımızdan geçtiğini ve durmadan önce spot ışıklarını yüzümüze tuttuğunu görüyorum.

"İyi misiniz çocuklar?" diye gürler yüksek bir ses.

"Gayet iyi, memur bey," diye sesleniyor Zyan ve ben de gözlerimi ışıktan korumak için elimi kaldırıyorum. "Önünde durduğunuz yerin özel mülk olduğunu biliyorsunuz," diye karşılık veriyor memur. "İşte bu yüzden kapıların dışındayız," diye gülerek karşılık veriyor arkadaşlarım.

Bir an sonra ışık kapanıyor ve gözlerimi indiriyorum. Çevremde hala bazı küçük ışık patlamaları var ama birkaç saniye içinde kaybolacaklarını biliyorum.

Tekrar görebildiğim için mutluyum.

"Kapının bu tarafında kaldığınızdan emin olun. Size iyi geceler çocuklar," diyor polis, aracını vitese takıp yola doğru geri çekmeden önce.

"Ne tür bir eğlence olabilir ki?" Zyan nefesinin altında mırıldanıyor.

"Plan bu mu?" Başımı sallayarak soruyorum. "İzinsiz girmekten tutuklanmak için mi?"

"Hayır," diye nazlı bir şekilde cevap veriyor, dudaklarında 'işte bela geliyor' sırtışı beliriyor.

"Plan şu-"

Kapı hafifçe gıcırıyor ve parmaklıkların arasından bir el fırladığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

İçimdeki Eski Tanrıların yüzeye çıkmasını engellemek için bir dizi derin nefes alırken Zyan

gülmeye başlıyor.

Özellikle de Denali vücudunun yarısını dışarı çıkarıp bana sanki lanet olası aklımı kaybetmişim gibi bakmaya başladığında.

Zihin.

"Hadi," diyor o sakın, ciddi ses tonuyla. "Vakit neredeyse geldi."

"Ne için?" Başımı sallarken ve hâlâ umutsuzca dışarı çıkmaya çalışan canavarı yutarken soruyorum.

Zyan kıkırdayarak, "Senin biriyle yatman lazım," diyor omzumun arkasına vurup mezarlık kapısından geçerken.

"Orada mı?" İnanamayarak sordum.

Zyan başını sallayıp içeri girmeden önce omzunun üzerinden bana bakıyor. İçimdeki canavarı sakinleştirmeyi başardıktan sonra ben de onun çok gerisinde kalmıyorum.

Mezarlığın ön tarafındaki bir anıta vidalanmış olan levhaya bakıyorum. Pek çok kişinin büyük Voodoo Kraliçesi Marie Laveau'ya ait olduğuna inandığı mezar yakın zamanda temizlenmiş.

Turistler buraya gelmek için randevu alıyor, her zaman ne hissedebileceklerini ya da hissetmeyeceklerini merak ediyorlar, ancak onun tam olarak bu noktada gömülü olduğuna gerçekten inanmıyorum.

Mezarlığın bekçileri geride her türlü ıvır zıvırın bırakılmasını kesinlikle yasaklıyor ve genellikle mezarının önünü temizleyerek geçimlerini sağlıyorlar.

Burada görülecek ne kadar çok anıt olduğunu düşününce bunu ilginç buluyorum.

İçerideki sokaklarda ilerlerken derin bir nefes alıyorum, ta ki kardeşlerimi arka tarafa yakın tanıdık bir yerde toplanmış bulana kadar.

Sikeyim.

"Peki, bu nedir?" Eliaz, Delphine'in çantama koyduğu büyük Apatit parçasını kaldırarak soruyor.

"Bu yüzden mi buradayız? Benim artıklarımı kazmak istediğin için mi?" Ona çıkıştım ve taşla uzanmaya başladım.

İşte o zaman işlerin basit bir soru ve ardından gelen hızlı bir yanıt kadar kolay olmayacağını anlıyorum.

Eliaz Steiner teoride bir canavar, ama gerçekte çok daha fazlası. Hepimizden bir karış daha uzun. Bazen Zyan'la aralarındaki boy farkını düşündüğümde gülesim geliyor, her ne kadar onları ayıran birkaç fark daha olsa da.

Her ne kadar boyunun onu korkutucu kıldığına inanmayı sevse de, bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. "Ver şu lanet taşı bana," diye homurdanıyorum elimi uzatarak.

"Voodoo kızı mıydı?" Zyan, kardeşinin yeni bulduğu hazineye bakarken soruyor.

"O bir kız değil. O bir rahibe," diye onu sessizce düzeltti Denali, hızla ileri uzanıp Eliaz'dan taşı alırken. "Al bakalım."

Ondan alıp cebime atıyorum ve içindekilerin geri kalanının nerede olduğunu merak ediyorum. Eğer bu kadarını çıkardıysa, belli ki geri kalanını da bulmuştur.

"Bulduğun şey bu mu?" Şimdi düşünceli bir ifadeyle beni izleyen genç yerliye soruyorum. "Bu yüzden mi buradayım?"

"Hayır."

"O halde nedir?" Yorgunca bastırıyorum.

Burada durup yirmi soru oynamaktansa, önümüzdeki birkaç gün evde tek başıma yatağında uyuyor olmayı tercih ederim.

"Biraz bekle, göreceksin," diye akıllıca cevap verir.

Marie Laveau'nun gerçek mezarının yanında duran küçük toprak yığınının bakarken iç geçiriyorum. Mezarlığın arka tarafına saklanmış ve klişe gibi görünse de, X bu durumda gerçekten de yeri işaret ediyor.

Aslında, saygı göstergesi olarak bunlardan üç tane var ve ayrıca anıtının her tarafına çizilmiş bir dizi sembol var.

Bu çok ironik.

Bu büyük kadına duydukları saygıyı göstermek için mezarını tahrip ederler.

İçimi çekiyorum, bir dizimin üzerine çöküyorum ve son istirahatgahını bozmamaya dikkat ederek deliği hızla doldurmaya başlıyorum.

"Gerisi nerede?" Kafamı kaldırmadan sessizce soruyorum. Ayağa kalkmadan önce avucumun içiyle kiri elimden geldiğince düzeltiyorum.

"Daha fazlası mı vardı?" Zyan merakla soruyor. "Çok daha fazlası," diyorum ona eşit bir şekilde.

"Tüm bulduğumuz bu, dostum. Gerçekten."

Ciddi gözleriyle beni izleyen Eliaz'a bakıyorum ve başımı sallıyorum. Görünüşe göre mezar soyguncusu ayın eşyalarının geri kalanını ya gözden kaçırmış ya da başka biri onlardan önce davranmış.

"Bu da ne?"

Mezarlığın uzak ucunda kaşlarını kaldıran Denali'ye bakıyorum. Bu devasa arazinin diğer tarafında, insanların zorla geçmeye çalıştıkları, ancak ya bekçiler tarafından yakalandıkları ya da izinsiz girdikleri için polis tarafından tutuklandıkları başka bir kapı var.

"Dinleyin," diye emrediyor bize usulca.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve insani yeteneklerimi kullanarak onun ne yaptığını duymak için elimden geleni yapıyorum. Sırf bunun için yer değiştirmek istemiyorum ama biliyorum ki yaptığı şeyleri duyamazsam bu bir hiç olacak.

"Ben-"

Zyan gözlerini devirerek, "Hayalet avcıları," diye araya giriyor. Nefesimin altında kıkırdıyorum. Görünüşe göre bu gece, bu kutsal mezarlık bulunulması gereken yer.

"Parti mi?" Yanıma doğru yürürken Denali'ye nefesimin altında soruyorum.

"Kesinlikle hayır," diye yanıtlıyor başını sallayarak. "Onlar gidene kadar başka bir şey hakkında konuşmak istemiyorum..." "Benimdir."

Sağıma bakıyorum ve Eliaz turistler üzerinde hak iddia edince sırıtiyorum.

Bu canavar hayattayken kötü bir adamdı diyebiliriz. Hayatının büyük bölümünde şiddet suçlarından dolayı hapse girip çıkmış, ancak değiştiğinden beri çok sakinleşmiş görünüyor.

Yine de sesinin alçak ve ciddi tonundan ya da yüzündeki sert ifadeden bunu anlamak mümkün değil. Kardeşi gibi siyah saçları var ama o saçlarını daha uzun tutuyor ve neredeyse her zaman sıkıca bağlı.

Dönüş hikayesinin ne olduğunu merak etsem de henüz sormadım.

Bu soruları, kötü bir ruh halinde olduğum ve Zyan'ın zaman zaman yaptığı gibi beni çok fazla

yöne çekerek büyüleyici zekasıyla çok ileri gitmeye karar verdiği yağmurlu bir gün için saklıyorum.
Her zamanki gibi nazik ve çekingen olmaya çalışacağım ama kardeşim olduğu için buna katlanmak zorunda kalacak.

ve al ya da git.

Ne de olsa in benim ve *onlar beni* buldu, tersi değil.

Önce kardeşleri içeri aldım ve belirsiz bir süre çömelmeye karar verdiklerinde buna alıştım.

Denali geldiğinde, bekâr evinde bir erkeğin daha ne işi var diye düşündüm. Neyse ki "ev" yer altında ve hepimizin içeride fazlasıyla kişisel alanı var.

Paylaştığımız ev, aşağıdaki topraktan oyulmuştur ve kararlılıkla güçlendirilmiştir, başka bir şey değil.

Her ne kadar içlerinden biri birisini eski moda bir eğlence için geri getirdiğinde akustik tam bir baş belası olsa da.

Hayvanlar gibi sevişen erkeklerin sesiyle uyumak zor, özellikle de dönüştüğümde beri kendimi bu zevkten mahrum bıraktığım için.

"Bir dakika," diyorum nefesimin altında, boynumu hafifçe eğip gözlerimi avcı grubuna dikerken.

"Onu durduracaksan hemen oraya gitsen iyi olur, çünkü nasıl biri olduğunu biliyorsun," diyor Zyan, sesi alçak ve gergin.

"Bu... değil mi?"

Eliaz yürümeyi bırakıp genç yetişkin grubunun geri kalanımıza daha fazla yaklaşmasını engellediğinde onlara bir adım daha yaklaşıyorum.

Bardaki kız mı?

"Lanetleneyeceğim," diye mırıldanıyorum kendi kendime, daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarken.

Gürültülü, gürültülü bardaki narin kız görünüşe göre hayaletleri ve canavarları avlamayı seviyor.

Eliaz'dan önce onları kovalamanın bir yolunu bulmalı mıyım diye merak ediyorum ama ben her zaman meraklı bir varlık olmuşumdur ve geceleyin gerçekten gürleyen bir şeye nasıl tepki vereceğini merak ediyorum.

Kendi vicdanımı hızlıca yokladıktan sonra Eliaz'a tam sırtı kamburlaşırken ulaşmayı başarıyorum ve omzuna nazikçe dokunarak onu çabucak rahatlatıyorum.

Gözlerinde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor, ama ben başımı sallayıp benimkiler solgunlaşmaya başlayınca rahatlıyor ve bir nefes veriyor.

Bunu bir iyilik olarak görecektir.

Onu, Denali'nin yardımıyla bile olsa, cüssesi nedeniyle iyileşmesi günler sürecektir acı verici bir vardiya kurtardım.

Böyle düşünmesine izin versem de, onu durdurmamın nedeni bu değil.

Grupla aramdaki mesafeyi kapatırken ensemdeki tüyler diken diken olmaya başlıyor.

Mezarlığın en karanlık köşesinde gözlerimin, yolu aydınlatmak için yanlarında getirdikleri küçük aletlerden daha parlak parladığından eminim.

"Defolun," diye hırslıyorum onlara, içimden alçak bir hırıltı çıkıyor.

Hareket etmediklerinde derin bir nefes alıp bir adım daha

yaklaşıyorum. "Şimdi," diye avazım çıktığı kadar

bağırıyorum.

İçimin derinliklerinden gelen gümbürtü -Eski Tanrılar- onları korkutup harekete geçirmeye yetiyor.

Önce narin kız koşuyor ve onları duvar boyunca sokağa doğru yönlendiriyor. Bir an için gözlerimi kapatıp, üstünden atlamaya başladıkları kapılardan birinin vücutlarının ağırlığı altında çıkardığı uzaktan gelen sesi dinliyorum.

Metalin son gürültüsü de dinene kadar nihayet gözlerimi tekrar açıyorum ve kendimi toparlamak için bir elimi yüzüme bastırıyorum.

İstediğim zaman normale dönebilirim, ama normalin her şey olduğu bir dünyada bu göreceli bir şey.

Ancak başımı sallayıp homurdanmaya başladığımda gözlerim tekrar açılarak beklemediğim bir şeyle karşılaştım.

Bu kadar kısa sürede tekrar değişmek için ne isteğim ne de isteğim var, ama önümde duran kız az önce gördüklerinden ne korkmuş ne de gözünü korkutmuş görünüyor.

Ve ona daha yakından baktığımda, neler olduğunun farkında olduğundan tam olarak emin değilim.

"Sen-" *Hay sikeyim.* Boğazımı temizliyorum ve tekrar denemeden önce boynumun ağrıyan etini ovuyorum. "İyi misin?"

Hiç tepki

vermiyor.

Gözünü bile

kırpmıyor.

Tavırlarında bir değişiklik bile yok.

Şu anda nefes alıp almadığını bile bilmiyorum.

Bir elimi gözlerinin önüne kaldırıyorum ve dikkatini çekmek için parmaklarımı olabildiğince nazikçe şıklatıyorum ama beni görmüyor.

Neredeyse hiçbirimizi görmüyor gibi ve bu noktada, bu yeterince iyi olmak zorunda. "Pekâlâ, burada olmamızın sebebi nedir?" Ona sırtımı dönüp kardeşlerime bakarken soruyorum.

Zyan dudaklarında eğlenceli bir gülümsemeyle beni izliyor.

Denali kollarını göğsünün üzerinde gevşekçe kavuşturmuş ve gülümsememeye çalıştığını söyleyebilirim.

Ancak gecenin büyük planının ardındaki gerçeği ortaya çıkaran Eliaz'dır ve bunu zevkle yapar.

"Eğer o çocukların ödünü koparmakla meşgul olmasaydın, bunu hissederdin," diyor bana sohbet eder gibi.

"Neyi hissettin?" Şaşkınlıkla sordum.

Denali ve Zyan birbirlerine eğlenerek bakışlar atıyorlar, sonra Denali bana doğru geliyor ve beni tekrar genç kadına doğru çeviriyor.

"Eski Tanrılar, ayağa kalkın," diye emrediyor kulağıma, nefesi bir fısıltıyı ancak geçiriyor.

Hayal kırıklığı içinde homurdanarak tek dizimin üstüne çöküyorum. Bunu bana bu kadar kolay yapabilmesinden nefret ediyorum ama sırf soyundan dolayı onun emrine benimkinden daha çok itaat ediyorlar.

Vücudum sertleşmeye başladığında homurdanıyorum, bunu üzerimden atar atmaz onu ölümün eşiğine kadar dövmeye kararlıyım. Bunun olmasına izin vermek yerine beni yer değiştirmeye zorladığı için, olması gerekenden çok daha acı verici.

"Rune. Bak."

Başım ikiye ayrılacakmış gibi hissederken omzumun üzerinden kardeşlerime bakarken acı dolu bir nefes alıyorum.

Zyan başını duvara doğru sallamadan önce bir süre bakışlarımı tutuyor.

Yere bir yumruk atıp sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve acı hafiflemeye başladığında dişlerimi sıkıyorum. Ve işte o zaman kalbim çarpmaya başlıyor.

Tam olarak orada olmayan kız aniden oradadır.

Onu şimdi daha önce gördüğümünden çok daha net görebiliyorum ve-

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum, düzensiz kalp atışlarım kulaklarımda yüksek sesle çarpmaya başlıyor.

Nefes nefese kalıyor ve bir adım geri atıyor, sonunda daha önce görmesi gereken bir şey karşısında canlanıyor.

Sonunda kafasına dank ettiğinde, beni dayanabildiği kadar içine çekme şansını yakaladığında, dönüp arkadaşlarının birkaç dakika önce gittiği yoldan koşmaya başlıyor.

Artık onun kim olduğunu, beni buraya neden getirdiklerini ve bu gecenin şartlarını kabul etmem konusunda neden bu kadar kararlı olduklarını biliyorum.

Çünkü onun sokaklarda olacağını biliyorlardı.
Ve şimdi, onu yakalamak zorundayım... Yakalayana kadar rahat edemeyeceğim.

"Biliyordun, biliyordun lan!" Kardeşi sonunda beni mezarlık duvarından aşağı çekmeyi başardığında Zyan'a bağıyorum.

"Tabii ki hissettim. Neden daha önce sana hissettirmeye çalıştığımı sanıyorsun?" diye şaşkınlıkla yanıtlıyor.

"Bu. Oyun değil. Oyun değil," diye homurdanıyorum, ona doğru bir adım atıyorum ve parmağımı yüzüne doğru uzatıyorum. "Belki siz ahlak kurallarınızla hızlı ve gevşek oynamayı seviyorsunuz, ama o öyle değil."

"Aslında bunu bilmiyorsun," diye düşünceli bir şekilde konuşuyor Denali. Gözlerimi ona çeviriyorum ve beni yer değiştirmeye zorladığı için hâlâ hissettiğim sessiz öfkeyle gözlerimi ona dikiyorum.

"Ama sen biliyorsun?" Ona çıkıştım.

Doğal bronzluktaki kollarını yanlarına indirirken bana nazik bir gülümseme veriyor, totem dövmesi ay ışığında her zaman belirgin. Bir bakıma, bu bir meydan okuma.

Eğer bir kavga istersem, bana bir tane verecektir ve normalde kardeşlerimle dostça bir itişme şansını asla kaçırmazken, bu öyle bir şey olmayacaktı.

"Çok uzun zamandır yalnızsın Rune," diye başlıyor o çalışkan haliyle. "Yani, biz varız ama günler geçtikçe daha öfkeli ve daha ciddi oluyorsun. Onu bulmana yardım edersek belki biraz sakinleşir ve rahatlarsın diye düşündük."

"İşler böyle yürümüyor," diye dişlerimi sıkarak karşılık veriyorum. Bir şekilde alt dudağımı yakalamayı ve küçük bir deri parçasını koparmayı başarıyorum. Tat tomurcuklarıma hafifçe saldırmaya başlayan bakır tadı bana sakinleşmem gerektiğini söylüyor.

Eğer yapmazsam, ya onlardan birine ya da kendime zarar vereceğim.

Ve eğer bir mucize olur da içimdeki canavar seçim yapmama izin verirse, o zaman kardeşlerimin korkacak hiçbir şeyi kalmaz.

Ne yazık ki her zaman istediğimi elde edemiyorum, bu yüzden beni ele geçiren mizacıma anlamak için elimden geleni yapıyorum ve böyle anlarda onu kontrol etmeye çalışıyorum.

Ama şimdi onun kokusunu aldım.

Sikeyim.

Derin bir nefes alıyorum, tutabildiğim kadar tutuyorum, sonra tekrar her şeyi kontrol etmeye

yakın olduğumu hissettiğimde nefesimi veriyorum.

"Açıkla bana," diyorum Denali'ye alçak bir hırıltıyla. Eliaz sonunda elini gevşetirken o da bana gülümsüyor.

Kolumu kavradı.

Denali, Zyan'a pis bir bakış atarak, "Daha önce çok güzel bir şekilde ifade edildiği gibi sevişmeye ihtiyacın olduğundan değil," diye söze başladı. "Seni kaybetmek istediğimizden de değil, çünkü istemiyoruz."

Zyan gülerek, "Evet, öyle bir şey olursa bizi sokağa atarlar," diyor. "Anladım," diyor Eliaz ikimiz de tepki veremedi.

Kardeşinin durduğu yere doğru yürüyor ve beni nazikçe geriye doğru itiyor.

Zyan ellerini havaya kaldırdığında ve Eliaz'ın alçak gürültüsü yavaşça gece havasını doldurmaya başladığında, kardeşini susturmak için elinden geleni yaptığını biliyorum.

"Her neyse, sonunda eşine kavuşursan daha mutlu olacaksın. Bilmiyorum, sanırım son zamanlarda seni bu kadar üzgün görmek beni de üzüyor," diye bitirdi Denali omuz silkerek.

"Ben iyiyim. Yalnız değilim. Hiçbir şeyden şikayet etmedim," diye cevap veriyorum şaşkınlıkla.

"Hayır, ama unutmayın ki hepinizin toplamından daha fazlasını duyabiliyorum ve ruhunuz bana farklı bir hikaye anlatıyor," diyor nazikçe.

Gözlerimi deviriyorum.

Beni yer değiştirmeye zorlayabilen aynı kişinin, kendi bedenimin ve ruhumun derinliklerini benden daha iyi duyabildiği anlaşılıyor.

"Kimse sana dinlemenı söylemedi," diye cevap veriyorum sınırcasına.

"Belki değil, ama ne kadar eğlenceli olacağını bir düşün," diyor neşeyle, koluma şakacı bir yumruk atmak için öne uzanırken. "Kovalamacanın heyecanı, onu yakalamak, senin yapmak... Kahretsin, bu sefer not almak için bekliyor olacağım."

Hafifçe gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Kurallar her zaman basit olmuştur.

Yaşamlarımızda bir kez, ne kadar uzun olursa olsun, eşimizi bulmak için tek bir şansımız var ve o an geldiğinde harekete geçmeliyiz.

Mesele şu ki, ben bir eş istemiyorum; hiç istemedim. Grubun meşhur, huysuz yaşlı adamı olmaktan memnunum ve kardeşlerim olmadan bir hiç olurum.

Eğer bu kızın peşinden gitmeye karar veririm, onlarla kız arasında bir seçim yapmak zorunda kalacağım. Ama başka seçeneğim yok.

Yazılı olmayan kuralların önemli bir kısmı, kokuyu yakaladığımızda ona göre hareket etmemiz gerektiğidir.

Sanırım bu, ne kadar ileri gitmek istediğime ve sürüyü ne kadar geride bırakmak istediğime bağlı.

Sırt üstü uzanmış, başımın üzerindeki oyma taş tavana bakıyordum. Beni daha mutlu etmek için içimde bir şeyler uyandırdılar, ama dürüst olmak gerekirse, sadece daha kötü hissetmeme neden oldular.

Acaba Delphine bunu ortadan kaldırabilir mi diye düşünüyorum.

Bunun bana dayatılmış olması haksızlık ama aynı zamanda daha iyi bilmem gerekirdi.

Dördümüzün birlikte olmasından hiçbir zaman iyi bir şey çıkmadı ve bu da farklı değil.

Bana yardım ettiklerini sanıyorlar ama aslında her şeyi daha da kötüleştiriyorlar.

Çeşitli nedenlerden dolayı bu narin kızın benim seçilmiş eşim olduğuna inanmayı reddediyorum.

İlk olarak, eski arkadaşımın onu rüyamda gördüğümde bundan daha fazla söz edeceğini varsaydım. İkincisi, onun hakkında vardiya dışında hissedebileceğim özel bir şey yok ve son olarak, onu ben seçmedim.

Delphine'in ilgilenmesi gereken çok daha önemli şeyler varken ona umut bağlamaktan nefret ediyorum.

Cadılar meclisinin yakında bir tören düzenleyeceğinden oldukça eminim ve benden nöbet tutmamı istemesini her şeyden çok istiyorum.

Daha önce de özel bayramları geldiğinde meclis toplantılarına göz kulak olmamı istemişti ve ben de her zaman bunu yaptım.

Bazen bu şeyler kontrolden çıkar. İlahilerini çok yüksek sesle söylerler ya da alevleri gökyüzünde çok parlak yanar.

Diğer zamanlarda turistler görmemeleri gereken şeylerin çok yakınında dolaşırlar.

Ve onların güvenliğini sağlamak için görevini yapan bir arkadaştan başka bir şey olmayarak tüm bu şeylerle ilgilenebildim.

Peki, bana on kat daha fazla borçlu olduğundan emin olduğum halde, bir iyilik istediğim için yük oluyormuşum gibi hissetmem neden adil olsun?

Yan dönüyorum ve çarşafı boynuma kadar çekiyorum, uykunun beni yakında alacağını umuyorum.

Yardıma ihtiyacım var yoksa bana ait olmayan ya da olmaması gereken bir şeyin peşinden koşarken aklımı kaybedeceğim.

"O olamaz," diyorum ağır bir iç çekişle.

"Neden olmasın? Buraya gelmeyi bırakacak mısın? Bu beni sinirlendirmeye başladı."

Avluya bakarken utangaç bir şekilde gülümsüyorum. Alçakta asılı duran sisin içinde biraz gizlenmiş ama en azından gelmiş.

Gerçek bir arkadaşın işareti, ihtiyaç duyulduğunda ortaya çıkmaktır. "Ben... Ben ona karşı bir şey hissetmiyorum."

"Onun yanında değiştin mi?" diye merakla soruyor.

Öne doğru eğilirken başımı sallıyorum ve dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak yüzümü avuçlarıma içine yerleştirip bir iç çekiyorum.

"O halde bu konuda ne yapabilirsiniz?" diye soruyor.

Ellerimi kaldırıp bakıyorum, sesinin tonunun değiştiğini ancak şimdi fark ediyorum. Artık genç bir adam gibi davranmıyor, büyük bir yaş ve bilgelğe sahip bir yaratık gibi davranıyor.

"Onu bulmak zorundayım, başka seçeneğim yok," diye cevap veriyorum isteksizce.

"Bu kadarı çok açık," diye kıkırdarak yanıtlıyor. "ama demek istediğim bu değil."

Ellerimi bacaklarıma üzerine koyup uzaklara bakıyorum. Yoğunlaşan ve onu tekrar benden almakla tehdit eden sisten başka bir şey görmüyorum ve bu gerçekten acı veriyor.

O benim gibi değil ama kardeşlerimden daha iyi anlıyor. "Karar vermek zorunda kalana kadar bilemeyeceğim."

"Bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Bakışlarımı ona çeviriyorum ve başımı sallıyorum.

"İçgüdülerinize göre hareket edin, kalbinize göre değil. Her şeyden önce ruhunuzu dinlerseniz her şey olması gerektiği gibi olacaktır."

Ayağa kalkmadan önce omzunun üzerinden bir şeyler mırıldanmak için dönüyor ve son kez olmasından korktuğum bir şekilde bana bakıyor.

"Yollarımız tekrar kesişecek ve kesiştiğinde her şeyi çözmüş olacağından şüpheleniyorum. O zamana kadar, izinsiz girmeden önce kapıyı çalmayı öğren."

İyi huylu bir şekilde gülüyorum.

Görünüşe göre günlük hayatını bir kez daha bozdum ve benim görgüsüzlüğümünden hiç etkilenmedi. "O zamana kadar dostum," diyorum usulca, bir kez daha sisin içinde kaybolurken.

İki gece sonra dördümüz *Maison Bourbon*'un salonunda oturuyoruz. Zyan, turistlerin çoğunun geldiği yer burası olduğuna göre, o hâlâ buradaysa, onunla tekrar karşılaşmamın kaçınılmaz olduğunu düşündü.

Sanırım sadece bara gidip, yapmayı çok sevdiği gibi kızların ona akın etmesini istedi.

Ama yanılmışım.

Kanepede yanımda oturuyor, Eliaz tam karşımızdaki tek kişilik koltukta, Denali de koltuğunun üzerinde tehlikeli bir şekilde tünemiş durumda.

Caz topluluğu tekrar çalmaya başladığında bir elimi sinirli bir şekilde saçlarımın arasından geçiriyorum, başka bir yüksek sesli, ahenkli melodi odanın sessizliğini bölüyor.

"İyi misin?" Zyan dirseğiyle beni dürterek soruyor.

Başımı salladım. "Evet. Üzgünüm, yüksek sesli müzikten bıktım."

"Sanırım sen de yarı köpeksin," diye sinsi bir sırıtışla cevap veriyor ve ben başımı sallarken kıkırdıyorum. "Dick."

"Sana Bay Dick derim ihtiyar," diye gülerek karşılık veriyor ayağa kalkarken. "Gidip bir içki alacağım, ben yukarıdayken bir şey isteyen var mı?"

Ellerimi önümde gevşekçe kavuşturuyorum ve başımı sallıyorum. Karşımdaki kanepede Eliaz'ın iri gövdesinin ağırlığı altında gıcırıyor ve Eliaz ayağa kalkıp kardeşini kalabalığın içinde takip ediyor.

"Sence beladan uzak durmayı başarabilecekler mi?" Denali, Zyan'ın yerini almak için yanıma gelerek soruyor. "Muhtemelen hayır, ama kimsenin o koca sikikle uğraşacağını sanmıyorum," diye mırıldanıyorum.

kardeşlerin içki siparişlerini verdikleri yer.

"İnsanlar pek de zeki olmalarıyla bilinmezler," diye gülüyor. Küçük bir gülümsemeyle ona kısa bir bakış attıktan sonra dikkatimi tekrar botlarımın altındaki yapışkan halıya veriyorum.

Ama yine de bir şekilde hep buna takılıp kalıyoruz.

Bu duyguyu yüksek sesle söylemiyorum ama Denali sırtıma bir tokat atıp diğer kanepeye doğru ilerlediğinde iyi karşılandığını anlıyorum.

Hâlâ genç. Ne yapıp ne yapmayacağını öğrenmek için bolca zamanı var ama son zamanlarda potansiyel eşi hakkında çok düşündüğüne eminim.

Aslında öyle olduğunu biliyorum, çünkü lanet uykusunda konuşuyor.

"O küçük sihirbazlık numarasını kime yapmalıydın biliyor musun?" Ona yan gözle bakarak sordum.

Bana bir kaşını kaldırıyor ama ben sessiz kalıyorum ve kardeşlerin dönmesini bekliyorum. Ve döndüklerinde, Denali'nin gözlerinin içine tekrar bakmadan önce dikkatimi Zyan'a yöneltiyorum.

Sırıttırıyor ve başını sallıyor.

Ne düşündüğünü biliyorum.

Zyan'ın bir eş edinmesi hepimizi geceleri, eve zil zurna sarhoş gelip yüksek sesle Yukarı Dünya'daki maceralarını anlattığı zamanlardan daha fazla uyutmayacaktır.

Anladım.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bu ben olmalıyım.

Koltuğumda arkama yaslanıyorum ve gözlerimin tavanda gezinmesine izin veriyorum.

Neredeyse benden bir şekilde kurtulmak mı istiyorlar diye merak ediyorum, ki bu daha önce hiç aklıma gelmemişti, ama bu doğru olamaz.

"Kendinden şüphe etmek de beraberinde geliyor," diye gürlüyor Denali müziğin üzerinde.

Ona tekrar bakıyorum ve gözlerimi tekrar yukarı çevirmeden önce

başımı sallıyorum. Mantıklı geliyor.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, bu yüzden nasıl kontrol edeceğimi ya da edip edemeyeceğimi bilmiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, şu anda içimde olan her garip şeyden uzaklaşmaya çalışıyorum ve Zyan beni dürtene kadar neredeyse başarıyorum.

"Şuna bak Rune," diyor ciddi bir ses tonuyla. Merakımı uyandırıyor ve gözlerimi açıyorum, çünkü vücudunda ciddi bir kemik bile yok.

Ona baktığımda başıyla beni selamlıyor ve yüzümü kalabalığa doğru çevirirken derin bir nefes alıyorum. Hemen ayağa kalkıyorum ve onları itmeye başlıyorum.

O olmasa bile, onun nerede olduğunu bilebilecek biri. "Hey," diye

selamlıyorum narin kızı, ona çarpmadan hemen önce duruyorum.

Bana bakıyor, korkudan gözleri parlıyor ama yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirip başımı sallıyorum.

"Geçen gece hiç hayalet buldun mu?" Ona alaycı bir şekilde sordum.

Gözleri odanın içinde geziniyor ve sanırım hızlıca kaçıp kaçamayacağına bakıyor.

"Kaçarsan seni yakalarım," diye usulca uyarıyorum onu. "Ve ben yapamazsam, kardeşim yapabilir."

Derin bir nefes alıyor ve ellerini iki yanına indiriyor. Sarhoş gecesinde aradığı hayaletleri bulamamış olabilir ama başka bir şey bulduğunu biliyor.

Bu dünyaya ait olmayan bir şey.

Belki de artık bizim onu bulamayacağımız hiçbir yere kaçamayacağını anlamıştır.

Onu.

"Peki, ne istiyorsun?" diye soruyor, içinde bulunduğu durumu kabullenerek.

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Güzel. Teşekkür ederim. Seni kovalamak ve zaten korktuğundan emin olduğumdan daha fazla korkutmak istemedim."

"Korkmuyorum," diye yalan söylüyor saçlarını omzunun üzerinden atarken. "Sadece mezarlıkta bir şey bulmayı beklemiyordum, hepsi bu."

"Yeterince makul," diye kıkırdayarak kabul ediyorum. "Dışarı çıkıp benimle konuşmak ister misiniz? Sadece birkaç sorum var, sonra yoluna gidebilirsin."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye yanıtlıyor başını sertçe sallayarak. "Ne de olsa bana neler yapabileceğini kim bilir."

"Hiçbir şey," diye basitçe onu temin ediyorum. "Ve ben de istemiyorum."

Dudaklarını büzerek bir an beni aşağı yukarı süzüyor ve söylediklerimin doğruluğunu ölçmeye çalışıyor.

Ve eğer yeterince dikkatli bakarsa, orada bir nebze bulacaktır.

Ona bir şey yapmak istemiyorum ve yapmamak için elimden geleni yapacağım.

Bu biraz muamma çünkü şu anki hislerimle beni çok zorlarsa onu incitebilirim ve bu da başa çıkamayacağım bir şey.

Konu narin elleri ve güzel, kahverengi, badem biçimli gözleri olan narin kız olduğunda değil.

"Söz mü?" diye soruyor tereddütle.

İki parmağımı kaldırıp başımı sallıyorum. "İzci onuru."

Cesaret cephesinin hafifçe çatlamaya başladığını görebiliyorum, bu yüzden ona bir el uzattım.

Bana bilmek istediklerim konusunda yardımcı olursa, muhtemelen girdiği gibi çıkacağına dair bir ateşkes teklif ediyorum.

*Korkmuş ve
yalnız. Ama
canlı.*

Sokağın diğer tarafına geçene kadar barları birbirine bağlayan ara sokakta yürüyoruz. Çok komik.

Basit bir yürüyüşün, şimdiye kadar bulunduğum en güzel şehirlerden birinin dinamiklerini nasıl değiştirebileceğini.

Arkamızda müşteriler ve turistler koştururken, önümüzde sıra sıra yıkık dökük evler, ağır kepenkli pencere ve kapılar ve havada asılı duran hüznün kokusu var.

"Pekâlâ, sana nasıl yardımcı olabilirim Rune?" diye soruyor endişeyle, kırık dökük bir arabanın yanına gidip ona yaslanırken.

"Adımı hatırlıyorsun," diyorum gülümseyerek. O da başını sallıyor. "Evet. Bu konuda oldukça iyiyimdir." *Güzel.*

"Acaba bana o gece birlikte olduğun kişilerden bahsedebilir misin?" Bu onun değerini ölçmek için bir hile ve ben de onu tuzağa düşürmeyi umuyorum.

Yüzünü başka yöne çeviriyor ve sokağa bakıyor.

"Hiçbirini gerçekten tanımıyorum," diye başlıyor yavaşça omuz silkerek. "Arkadaşımı kaybettim ve bardan çıktıktan sonra o grupla karşılaştım."

Yalancı.

"Hm."

"Ne? Gerçek bu," diye ısrar ediyor, bana bir bakış fırlatarak.

"Yalan söylediğini anlayabiliyorum. Kokusunu alabiliyorum," diyorum ona usulca. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken ağır bir iç çekiyor. "Belki de bu işe bulaşmak istemiyordumdur."

"İçeride mi?"

"Her ne iseniz ya da ne yapmayı planlıyorsanız."

"Senin tahminin de benimki kadar iyi," diyorum ona dürüstçe. "Ama bana yardım etmeye istekliysen, o zaman işler daha kolay olacak."

"Peki ben ne alacağım?" diye soruyor, merakla bana bakarak. "Almak mı?" Şaşkınlıkla yankıladım.

"Sahip olduğun şeyi istiyorum." Gözlerimi ondan kaçırıyorum.

Narin elleri ve güzel, kahverengi, badem biçimli gözleri olan narin küçük kız görüldüğü kadar masum değildir.

Canavarı gördü ve şimdi o da canavar olmak istiyor.

"Peki ya yapmazsam?"

Beni eleştirel bir gözle aşağı yukarı süzerken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "O zaman umarım arkadaşlarından daha hızlı koşabilirsin."

"Bekle, seni *tehdit* mi *etti*?" New Orleans'ın altındaki sığınağımıza güvenli bir şekilde geri döndüğümüzde Zyan kuşkuyla soruyor.

"Evet."

"Bu kızda taşak varmış," diyor Eliaz hışımla. "Onunla ilgilenmemi ister misin?"

Ona bakıyorum ve sırtırken başımı sallıyorum. Hapishaneye girmesinin nedenlerinden biri de buydu; hâlâ insanken kadınlar ve çocuklar onun için bir anlam ifade etmiyordu.

En parlak döneminde bu kadar yüksek maaşlı bir tetikçi olmasının nedeni de bu olabilir.

Zyan gözlerini devirerek yüksek sesle kardeşine "Sakin ol," der. "Her tehdit inandırıcı değildir." "Bu yüzden böyleyiz, değil mi?" Eliaz ona ters ters bakar.

Bir kaşımı kaldırıp aralarına bakıyorum.

Daha önce de söylediğim gibi, 'kökenlerinin hikayesini' -daha iyi bir terim bulamadım- hiç öğrenemedim ama böyle şeyleri sormam. Denali'ninkini de sadece gönüllü olarak bilgi verdiği için biliyorum.

Benimki kardeşlerimin ve Denali'ninkinden çok daha az karmaşık. Onlar bu hale getirilmişken, benim bu şekilde doğduğumdan oldukça eminim.

Hiç istemediğim bir doğuştan gelen hak, henüz yüzünü göstermeye cesaret edemeyen yüce bir güç tarafından bana bahşedildi.

Ve şimdi başka birinin hayatında Tanrı'yı oynama şansına sahibim.

"Peki, yapacak mısın?"

Denali'nin çekingen sorusu beni o anki düşüncelerimden uzaklaştırıyor

ve omuz silkiyorum. "Henüz karar vermedim."

"Neye karar vereceğiz?" Zyan merakla araya giriyor. "Daha önce hiçbirimizin kız versiyonuna rastlamadım ve bence bu güzel olurdu."

"Güzel mi?" Kararsızca yankıladım.

"Evet, bir düşünün," diyor oturduğu yerden kalkarken ve sırayla hepimize bakarken. "Etrafı temizlemeye yardım edebilir. Kusura bakmayın beyler ama küvetin giderinden kıllarınızı temizlemekten bıktım artık."

Gözlerimi deviriyorum.

Yani bir cariye istiyor ve ben farklı düşündüğüme şaşırıyorum. "Özel

bir hizmetçi almak yeterli bir sebep değil," diyorum ona eşit bir şekilde.

Gülüyor ve başını sallıyor. "Ama sadece bu değil. Eğlenceli de olabilir! Ona ipleri gösterebiliriz, sizden bir tane daha olur -bir nevi- ve artık o kadar da büyük bir adam olmazsınız."

Çenemi ovarken
kıkırdıyorum. "Piç
kurusu."

"İstemiyorsan ben yaparım," diye omuz silkiyor. Ona
bir kaşımı kaldırıyorum.

Eğer birini dönüştürebiliyorsa, bu benim için yeni bir şey, ama onun ve kardeşinin nasıl
dönüştüğünü düşünürsek, sanırım lanetlerini de aktarabiliyorlarsa bir çeşit anlam ifade eder.

"Hayır," diyorum sonunda, başımı sallayarak. "Bizden bu kadar korkarken birdenbire bizden biri
olmak istemesinin nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Bu konuda doğru olmayan bir şeyler var."

Denali makul bir şekilde, "Ona her zaman sorabilirsin," diyor.

"Yapabilirim, ama teklifinin bana söylemediği bir son tarihi varmış gibi
hissediyorum." "Peki zaman dolduğunda ne olacak?" Eliaz merakla
soruyor.

Koltuğumda geriye yaslanıyorum ve botlarımı önümdeki küçük sehpanın üzerine tekmeliyorum.

Keşke bilseydim.

Ertesi akşam kendimi yine St. Louis Mezarlığı #1'in içinde, yaşamış en büyük kadınlardan birinin anıtının yanında otururken buluyorum.

Bu gece, ürkütücü bir sessizlik var. Etrafta dolaşan yaya yok, yollardan belki bir ya da iki araba geçiyor ve yukarıdaki sokak lambaları bile daha önce hiç olmadığı kadar titriyor gibi görünüyor.

"Tak, tak," diye narin bir ses geliyor tuğla mezarlık duvarının diğer tarafından.

Bedenimi sese doğru çevirirken irkiliyorum, sonra gözlerimi devirip derin bir iç çekiyorum.

Bu gece burada olacağımı nasıl bildi bilmiyorum, ama bana fiyat biçtiğinden beri beni takip ettiğini tahmin ediyorum.

Gecenin geri kalanında beni nelerin beklediğini merak ederek gözlerimi aya çevirdiğimde serin bir esinti beni karşılıyor.

İçeride bir serinlik olması garip. New Orleans'ta olduğumu düşünürsek, havanın gece ya da gündüz fark etmeksizin sabit bir nemi var.

"Alo? Rune?" diye sesleniyor.

"Git buradan," diye uyarıyorum onu, ses tonum sınırlı ve sert. "Hayır, gideceğimi sanmıyorum," diye kıkırdarak cevap veriyor.

Siktir et, diye düşünüyorum arkamı dönüp ellerimi ceplerimin derinliklerine sokarken. Bu gece buraya açıklayamadığım bir nedenden dolayı geldim ve şimdi bana kendini sunduğu için, içgüdülerimi dinlemediğim ve evde kaldığım için kızgınım.

"Rune! Burada ilgini çekebilecek bir şey var!"

Gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum ve damarlarımın buza dönüştüğünü hissettiğimde tekrar açıyorum.

Dünya durağan, renkler neon ve ay artık o kadar parlak ki, ona bakmaya cesaret edersem durduğum yerde beni kör edecek.

Ama anıtın etrafında tekrar eğilip sesine doğru baktığımda silüetini görebiliyorum... yalnız değil.

Bu kızın sakladığı bir şeyler var. Görüldüğü gibi biri değil ve belki de onun hakkında bilmem gereken tek şey budur.

"Peki bu ne olabilir?" Öfkeli bir ses tonuyla

soruyorum. "Buraya gel ve kendin öğren," diye karşılık veriyor.

Bu haliyle hiç korkum yok.

Ben Eski Tanrıların soyundan gelen pervasız biriyim ve hiçbir şey beni durduramaz. Kendimi binlerce yıl önce bütün bir ulusu yok eden donanmanın komutanı kadar güçlü ve kudretli hissediyorum.

Ancak, tekrar böyle hissetmek genellikle başımın belaya girdiği ve her şeyin cehenneme döndüğü zamandır, bu da beni Eliaz'ın bu sefer benimle gelme teklifini kabul etmiş olmayı dilememe neden oluyor.

Belli ki bu narin kız, bazı canavarların hainlikte diğerlerinden daha usta olduğunu fark etmeden oyun oynamak istiyor.

Dişlerimi gıcırdatarak ayağa kalkıyorum ve onu şımartmaya karar veriyorum. Şu anda yapacak daha iyi bir şeyim yok gibi ve eğer harekete geçmezsem kendi düşüncelerim beni boğmakla tehdit ediyor.

"Eee?" Mezarlık yolunda ilerlemeye başlarken karanlığa doğru sesleniyorum. "Sende benim istediğim ne olabilir ki?"

Sessiz bir kıkırdama havada dalgalanıyor.

Eğer dikkatli olmazsam, kontrolümü kaybedeceğim ve bu lanet şehri terk etmek zorunda kalacağım, tıpkı son evimde yaptığım gibi. "Dışarı çık kızım. Benden bir şey istediğini sanıyordum. Anlaşmamız bu değil miydi?"

"Öyleydi," diye cevap veriyor, sesi tehditkârlaşıyor. Aniden soluma bakıyorum ve onu orada daha önce hiç tanımadığım biriyle dururken buluyorum.

İçimden bir ses, *onun* için hazırladığım aynı tuzağa düşmeyi başardığımı söylüyor.

"Nedir bu?" Elimden geldiğince sakın bir şekilde soruyorum.

İkisinin de bana yapabileceği hiçbir şeyden korkmuyorum. Özellikle de yanında getirdiği kişi her şeyden çok karanlıktan korkuyor gibi görüldüğü için.

"Bir pazarlık," diye cevap verir narın kız basitçe. "Eğer bana istediğimi verirsen, o zaman onu alabilirsin."

Arkadaşını bana doğru iterken şaşkınlıkla bir kaşımı kaldırıyorum ve vücuduma çarpıp tökezlediğinde onu yakalıyorum.

"Hangi dünyada benden istediğin şeyin karşılığı olarak onu kabul edeceğimi düşündün?"

Kızın vücudunu çevirip nazikçe itmeden önce onu ayağa kaldırıyorum, "Bu gece şehri terk et."

Bu sert bir uyarı ve onu bir daha görürsem belki de kötü bir şey olacağına dair söylenmemiş bir söz.

Benim elimle değil, ama kesinlikle Eliaz'ın bu sorunla ilgilenmesine izin vereceğim.

Ayrıca, hiçbir zaman başkalarının hayatında bir tüccar olmadım ve şimdi de olmayacağım.

Ayrıca şimdi karar veriyorum ki, sırf bir kâbusa dönüşebilmek için arkadaşlarını feda etmeye bu kadar istekliyse, benden bu kadar umursamazca istediği şeyi ona vermemin hiçbir yolu yok.

"Bunu yapmayacağım," diyorum sonunda.

Sürümü koruyabilmeliyim ve onun gibi bir jokerin içeri girmesine izin vermek hepimizi mahvedebilir. "Ama yapacağım."

Zyan'ı durdurmaya fırsat bulamadan, vücudu kasılmaya başlarken yanımdan hızla geçiyor. Kemiklerinin çatırdadığını, elindeki işe odaklanarak acısını dindirmeye çalışırken can çekişen nefeslerini duyabiliyorum.

Yüksek sesli, acı verici bir homurtuyla, gücü artmaya başladığında vücudu geriye doğru eğilir.

Neredeyse hiç vakit kaybetmeden, çok iyi tanıdığım genç adam hızla siyah kürkten bir zırhın altında kayboluyor. Parmakları uzuyor, tırnakları pençeye dönüşüyor ve gözlerini açıp dikkatle bizi izleyen ay ışığına bakarken, her zaman utandığım bir şeyi haykırıyor.

Cenneti ikiye bölebilecek en güçlü uluma.

Cılgınca halleri onu ele geçirirken narin kızın vücuduna yapışır. Birinin başına gelenleri izlemek korkunç bir şey ve buna sebep olmak daha da kötü bir yük.

Bu yüzden yaşadığım süre boyunca hiç kimseyi değiştirmedim.

Başkalarını deliliğe sürüklediğini gördüm ve muhtemelen onu da ele geçirebileceğini bilmek beni kelimelere dökebileceğimden daha fazla incitiyor.

Başladığı anda biter.

Narin kız asfalt mezarlık yolunda yatıyor, Zyan'ın vücudu her gün giydiğimiz dış görünüşe - insanlığa- dönüşmeye başladığında vücudu şiddetle sarsılmaya başlıyor.

Arbededen gözümü kaçırıyorum, paltomu silkiyorum ve çıplak vücuduna sarıyorum.

Elleri titriyor ve nefes alış verişi düzensiz, ama yine de benim hatırım için küçük bir gülümsemeyi başarıyor, henüz doğrudan gözlerimin içine bakmasa bile.

"Artık bunun için endişelenmene gerek yok," diye homurdanmayı başarıyor yumruklarının gücüyle kendini tutarken.

Yanına gidip çömelirken başımı sallıyorum.

Hiçbir şey benim için sürümden daha önemli olamaz ve olmayacak ve belki de şimdi kendi gölgesinden bu kadar korkan kızı teselli etmek yerine onunla ilgilenmem ona bunu öğretir.

Normalde, kardeşlerimden biri kontrolünü kaybedip vardiya değiştirdiğinde bir tür erteleme öneren ilk kişi benim; ama ona gitmesini söyledim ve o gitmedi.

Şimdi tanık olduğu şeyin yükünü hayatının sonuna kadar taşımak zorunda kalacak ve ben ona yardım etmeyeceğim.

Bir elimi terli saçlarında gezdirirken ona usulca, "Sen lanet bir aptalsın," diyorum.

"Evet, bunu bir daha yapabileceğimi sanmıyorum, yani dersimi aldım sanırım," diye cevaplıyor yorgun bir kıkırdamayla.

"Bunu neden yaptın?" Ona sessizce sordum.

'Sevişmeme' yardımcı olmak için yaptığı çocukça jeste ne kadar kızsam da, bunun uzun vadede ona ne yapacağı konusunda daha çok endişeleniyorum.

"Çünkü *sen* yapmazdın ve birinin yapması gerekiyordu. Şimdi onlarla ne yapacağına karar ver, sonra da beni eşikten geçir. Yakın zamanda yürüyebileceğimi sanmıyorum."

Kıkırdayarak uzanıyorum ve onu kollarıma alıyorum. Zyan vücudunu genç kadınlardan saklamak için ceketimi kullanıyor, her ne kadar biri hala yerde dönüşümünü geçiriyor olsa da.

Diğeri ise merakla bizi izliyor. "Onu seviyor musun?" diye soruyor bana sessizce.

Kollarımdaki genç adama bakıyorum ve ona cevap vermeden önce derin bir nefes alıyorum. "Evet, o benim kardeşim."

"Nesin sen?" diye soruyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor.

Ona sırtımı dönüp tekrar mezarlık kapılarına doğru yürümeye başlamadan önce bir an için başka tarafa bakıyorum.

"Bir canavar," diyorum usulca.

"Seni lanet olası aptal," diye bağıyor Eliaz, sığınağa girer girmez Zyan'a. Onu kollarımdan almak için yanıma geliyor ve onunla birlikte tünellerde bir yerlerde kayboluyor.

Karşısına oturduğumda Denali "Cesurcaydı," diyor. "Ya da aptalca," diye cevap veriyorum, asık suratla.

"İşe yaradı mı?"

"Bilmiyorum," diyorum dürüstçe, başımı sallayarak. "Onu orada bıraktım. İkisini de geride bıraktım. Önemli olan tek şeyi geri getirdim."

Denali omzuma vuruyor ve bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Umarım Eliaz da seni örnek alır ve Zyan'dan geriye bir şeyler bırakır. Tercihen tamamını, ama onun nasıl öfkeli olabileceğini biliyorsun."

"Evet," diye sessizce kabul ediyorum.

"Gidip onları kontrol edeceğim ve yardım edip edemeyeceğime bakacağım, tamam mı? Sakin olun ve işim biter bitmez geri geleceğim."

Ona minnetle bakıyorum ve tünellerde ilerlemeye başlamasını izliyorum. İşin püf noktası Eliaz'ın hangi yöne gitmeye karar verdiğini bulmak ve öfkeli küfürlerinin duvarlarda yankılandığını duyabildiğimi düşünürsek, bu değerinden biraz daha zahmetli olabilir.

Sandalyeye yığılıp gözlerimi kapatıyorum. Biraz kestirmek ve enerji toplamak çok güzel olurdu, ancak bunu yaparsam kendimi suçlu hissederdim.

Zyan şu anda acı çekiyor, çocuksu takıntıları yüzünden değil, narin kıza istediğini verecek kadar erkek olmadığım için.

O da bunu biliyordu.

Beni takip etti çünkü başarısız olacağımı biliyordu ama nedenini bilmiyordu.

Belki bilseydi, onu değiştirme konusunda bu kadar inatçı olmazdı.

Eğer bu bana bir şey öğrettiyse, o da onunla bir daha asla bahse girmemem gerektiğidir.

O gece bunu yapmamış olsaydım, ne yürüyüşe çıkabilirdik ne de tüm bu saçmalıkların ortaya çıktığı o lanet olası bara gidebilirdik.

Doğrudum ve kollarımı başımın üzerine uzattım.

New Orleans sokaklarında yeni bir canavar dolaşırken burada oturup 'vay başıma gelenler' diye düşünmenin bir anlamı yok.

Rehberlik olmadan, Upsider'lar risk altında olacak, ama biz de olacağız.

Bizi ifşa edebilir.

Artık ruhunda Zyan'ın bir parçasını taşıdığı için bizi nasıl bulacağını bilecek ve yanlış insanları inimize yönlendirebilir.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle ayağa kalkıyorum ve çalışma odasının girişine doğru ilerliyorum.

Oraya geri dönmeli ve daha fazla tahribat yaratmadan Yavru Kuş'u bulmalıyım. Ve eğer onu kontrol altına alamazsam, o zaman onu öldürmek zorunda kalacağım.

Sokaklar yeniden canlandı.

Arabalar dar ve tek yönlü sokaklarda ilerliyor ve barların sesi o kadar yüksek ki şehrin bizim tarafımızdan bile duyuluyor.

İlk bakacağım yer onu son gördüğüm yer, ama onu orada bulacağımdan şüpheliyim.

Damarlarında dolaşan zehrin onu mezarlık kapılarının içinde tutmaya yeteceğini umuyorum.

Ne de olsa burası kutsal bir yer ve durup ona böyle bir bariyeri nasıl aşacağını öğretecek vaktimiz yoktu.

Bu sırrı vermek gibi bir niyetim olduğundan değil. Bizden biri olmayı bu kadar çok istiyorsa, o zaman her şeyi kendi başına çözebilir.

Şehrin en ünlü cazibe merkezlerinden birine doğru yürümeye başlarken omuzlarımı deviriyorum ve kendimi kalabalığın içinde kaybolmuş başka bir yüz gibi hissediyorum.

Ama umurumda değil.

Böylesi benim için daha güvenli, aslında herkes için.

Acaba yerel cadılar meclisi bu gece bir şey yapıyor mu diye düşünüyorum, gizli mekânlarından birinin önünden geçerken.

Tıpkı benim gibi göz önünde saklanırlar, ancak kalabalıkta fark edilmeleri benim gibi bir şeyden daha zordur.

Buraya ilk geldiğimde varoluşum boyunca karşılaştığım en güçlü cadı grubunun rahibesiyle tanıştım, çünkü bunun yapılması gereken saygılı bir şey olduğunu düşündüm.

Kendimi zaten hak iddia edilen topraklara izinsiz giren biri olarak görüyordum ve hiçbirine karşı kötü bir niyetim olmadığını bildiklerinden emin olmak istiyordum.

Delphine ondan sonra beni kollarını açarak karşıladı, kardeşlerim de, hiç bilmemelerine rağmen.

Onun için orada burada bazı ufak tefek işler yaptım ve karşılığında o da sırrımızı güvende tuttu ve evimizin duvarlarını çıplak gözle görülemez hale getirdi.

Ama yine de sürtüğün görmesini engellemeye yetmezdi.

İşte bu yüzden onu bulmalı ve ya aklını başına getirmeli ya da onu yok etmeliyim.

Bu jesti reddedeceğini umuyorum.

Uzun zamandır iyi bir dövüş yapmamıştım ve Zyan'ın bana yardım etmek için yaptığı aptalca girişimden önce ve sonra çektiği acıyı gördükten sonra bunu dört gözle bekliyorum.

Ama bu onun suçu değil.

Gerekli olduğunu düşündüğü şeyi yaptı ve bu konuda hala kızgın olsam da, bunun *ona* olmadığını anlamaya başlıyorum.

Olmam gerektiği gibi sürünün lideri olamadığım için kendime kızıyorum. En yaşlı ben olduğum için benden Alfa pozisyonuna yükselmem bekleniyor ama bu hiç istediğim bir şey değil.

Şimdi bana elinden geldiğince yardım etmeye çalıştığı için ruhu yaralı bir kardeşim var.
Yürümeyi bırakıyorum ve bir an için aya bakıyorum.

Bir an önce uyutulması gerekiyor ama büyük olasılıkla yardıma ihtiyacım olacak ve yardım isteyeceğim kişiyi de biliyorum.

Delphine beni evine davet ederken sıcak bir gülümsemeye, "Seni bu kadar erken göreceğimi düşünmemiştim," diyor.

Ona sırtıyorum.

Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama yaş olarak beni geçmesi beni şaşırtmaz.

"Sizi şehrin fakir tarafına getiren nedir?" diye kıkırdarak soruyor ve ben başımı sallıyorum. Şehir merkezi de dahil olmak üzere New Orleans'ın fakir sayılabilecek bir bölgesi yok. Ancak şehrin zengin tarihi turistlerin yıl boyunca ziyaret etmesini sağlıyor ve Delphine yüksek sezonda ortaya çıkıyor.

"O değil," diye gülerek beni azarlıyor ve parmağını bana doğru sallıyor. Sanırım gülümsememden olması gerekenden fazlasını anlıyor. Ya da belki de şu anda benimle bir oyun oynuyor. Her iki durumda da, onun rehberliğinden başka bir şey istemediğime onu ikna etmem gerekiyor.

"Ben buraya-"

Yüzüm onun dudaklarındaki ruj kadar kıpkırmızı oluyor. Bir elimi ensemden gezdirip utancımın daha hızlı geçmesini sağlamaya çalışırken ona bir bakış attım ve yüzünün buruştuğunu fark ettim.

"Oh, şaka mıydı?" Gergin bir şekilde sordum.

Bastırılmış bir kahkaha gözyaşını silerken nazik bir gülümsemeye "Hepsi bu kadar," diye beni temin ediyor. "Ama bunu isteseydim, hayır diyecek gücün olmazdı."

Ona iyi huylu bir şekilde başımı sallıyorum.

Delphine Trudeau ne kadar güçlü olursa olsun, beni isteğim dışında bir şey yapmaya asla zorlamaz.

Benimle şakalaşmasına hala alışmamış olsam da, bazen kendimi onun sözlerinin arkasında daha fazla anlam olup olmadığını merak ederken buluyorum.

Bazen neredeyse bir davet gibi, bazen de dikkatli bir uyarı gibi hissediyorum. "Özür dilerim," diyorum gergin bir şekilde boğazımı temizleyerek.

"Rune, eğer burada dikilip titreyerek özür dileyeceksen..." eli kapının tokmağına doğru kayar ve anlamlı bir şekilde kavrarken sesi kesilir.

"Bir sorunum var," diye hızlıca

başlıyorum. Delphine başını
sallıyor.

İnsanların ona sorunlarla gelmesine alışıktır, yine de hiç bir şey yaşayıp yaşamadığını merak ediyorum.

Benim gibi biriyle ona gel.

"Şey, birkaç sorun var. Bir tanesi St. Louis Mezarlığı'nda. En azından hâlâ orada olduğunu umuyorum," diye mırıldanıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Arkadaşlarım... eşimi benden önce buldular. Ya da en azından bulduklarını sandılar," diye başlıyorum göz devirerek. "Ve birkaç gece önce birbirimize rastladık. Her neyse, beni mezarlığa gitmeye ikna ettiler çünkü bana gösterecekleri 'bir şey' vardı."

Delphine'in zaten ne kadarını bildiğini merak ederek bir an duruyorum. Sabırla başını salladığında devam ediyorum.

"Ve yine oradaydı. İlk başta o olduğunu bilmiyordum Delphine. Arkadaşlarımdan biri bir Totem; izinsiz girenler oradayken beni yer değiştirmeye zorladı ve onun kokusunu aldım."

"Şimdi de aşık mı oldun?" diye soruyor kıkırdayarak.

"Tam olarak değil," diyorum nefesimin altında.

"Devam et."

"Sanırım öncelikle size o ortaya çıktığında zaten kızgın olduğumu söylemeliyim. Kraliçenin mezarının yanına gömdükten sonra kardeşlerimden biri çantanın içindekileri çıkarmıştı. Her neyse, bana başka bir şey bulduklarını söyleyerek onlarla çıkmamı sağlamanın daha kolay olacağını düşündüler. Belli ki haklılarmış." *Evde nasıl kalınacağını öğrenmem lazım.* "Sonunda her şeyi yeniden gömmek için geri döndüğümde onunla tekrar karşılaştım ve beni bir 'anlaşma' ile köşeye sıkıştırmaya çalıştı ve ben de ona kabul ettiğimi söyledim."

"Sen yapmamış olsan

bile." "Doğru."

Bir an için konuşmayı kesip ona bakıyorum. Yüzünde pazarlığa uymamamdan dolayı hissedebileceği herhangi bir memnuniyetsizlik yok, bu yüzden devam etmenin sorun olmayacağına karar verdim.

"Bana arkadaşını eş adayı olarak vereceğine söz verdi, eğer ben... uh..." "Onu değiştirdin mi?"

"Evet."

Bunların ne kadarını zaten biliyor?

"Ve sen yapmadın."

"Hayır, reddettim. Ama arkadaşım... beni oraya kadar takip

etti-" "Ve etti."

"Evet."

"O öldü mü?"

"Ne? Hayır!"

"O zaman neden buradasın? İnsanlar beni görmeye sadece ölülerle konuşmak için geliyor." Derin bir nefes alıyorum.

"Çünkü başaramayacağından ve tüm bunların onun suçu olmasından korkuyorum."

Delphine bir an için düşünceli bir şekilde uzaklara bakıyor. Başka bir şey söylemiyorum çünkü bana yardım etmesine ihtiyacım var ve yanlış kelimeleri seçersem her şeyi berbat etmekten korkuyorum.

Sonunda uzun bir iç çekişten sonra tekrar gözlerimin içine bakıyor. "Neyi daha çok istiyorsun, Rune? Arkadaşının hayatta kalmasını mı yoksa kızın ölmesini mi?"

Bunun cevabını zaten bildiğinden eminim ama benden duymak istiyor çünkü emin olmasının tek

yolu bu.

Derin bir nefes alıp arkadaşıma, büyük ve güçlü rahibeye bakıyorum ve neden ikisine birden sahip olamayacağımı merak ediyorum.

Elini kaldırıp saçlarını düzeltirken başını sallıyor. "Yarın gece tekrar gel ve Tanrıların senin lehine çalışmasını sağlayıp sağlayamayacağımı görelim."

Ertesi akşam döndüğümde Delphine kapısına bir not ilıştirmışti. Merakla açtığımda, bir dizi yol tarifi ve varmam gereken saati buluyorum. Saatime hızlıca bir göz attığımda, vardiyaya geçmezsem geç kalacağımı ve sonra kim bilir neler olacağını gördüm.

Gözlerimi sıkıca kapatıp neredeyse gece yarısı olan havayı içime çekiyorum. Ama eğer Eski Tanrılar beni duyuyorsa, cevap vermiyorlar.

Bedenim farklı hissetmiyor ve gözlerimi tekrar açtığımda dünya her zamanki rengine. *Sikeyim.*

Başımı sallayarak derin bir nefes alıyorum ve tekrar deniyorum. *Lütfen,* onlara sessizce yalvarıyorum.

Ensemdeki tüyler yavaş ama emin adımlarla diken diken olmaya başlıyor. Onlardan yardım istemeye devam ederken çabayla homurdanıyorum. Bu gecenin neden değişmem gereken diğer zamanlardan farklı olduğunu bilmiyorum.

Korkuyorlar mı?

Beni güvende tutmaya mı

çalışıyorlar? Beni terk mi ettiler?

Tüm bu cevapsız ani sorular ve kendimi gerektiği kadar umursamaz buluyorum.

Endişelendiğim tek şey Zyan'ın bir parçasını geri kazanmasına yardım etmek ve bu narin kızıdan zarar vermeden önce kurtulmak.

Yüzüme çarpan rüzgârı hissedince nefesim kesildi. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve hızla etrafıma bakıyorum. Ben farklıyım.

O kadar çaba sarf ederek olmaya çalıştığım canavar burada ve Tanrılarımın hiçbir yardımı olmadı.

Notu hızla arka cebime sokuyorum, dönüyorum ve meşhur ekmek kırıntılarının beni çağırđıęı yöne doğru koşmaya başlıyorum.

Bu dünyadan olmayan bir şey için her zaman güzel bir sözü olan kadın kadar özverili biriyle hiç tanışmadım.

Başa çıkmaya alışık olmadığı ama ne kadar farklı olursak olalım kaçınmadığı bir şey

ol.

Teşekkürler, Delphine.

Birçok kişinin görmek için para ödeyeceği, ancak sadece birkaç kişinin ayrıcalıklı olduğu bir yere giriyorum: Bayou St. John yakınlarında gizlenmiş otantik bir Voodoo töreni ve şimdiye kadar yaşamış en güçlü uygulayıcılardan oluşan küçük bir cemaat.

Derin bir nefes alıp kot pantolonuma ve tişörtüme bakıyorum, şimdi bunun için ne kadar yetersiz giyinmiş göründüğümü merak ediyorum.

Kadın ve erkeklerin hepsi beyaz giyinmiş, tenlerinin güzel kahverengi tonlarını ortaya çıkarıyorlar. Bir ateş yakılmış, gece yarısı gökyüzüne doğru ısı ısı yanıyor ve solumda, bir ağaca zincirlenmiş küçük bir keçiye benzeyen şeyi görebiliyorum.

Birinin dikkatini çekmeyi umarak boğazımı temizliyorum. Kimsenin bunu tesadüfen bulduğumu düşünmesini istemiyorum - beni bir tehdit olarak görmelerini istemiyorum.

"Siz Bayan Delphine'in arkadaşı mısınız?"

Birden yanımda dikilen genç kıza bakıyorum. Gözleri kocaman, neredeyse *çok* büyük ve bir bakıma bana değil de içime bakıyormuş gibi hissediyorum.

Başımı sallıyorum, o da gülümseyerek elimi tutuyor ve beni ateşe doğru götürüyor.

"Bayan Delphine geleceğinizi söyledi. Hiçbir şey için endişelenme, tamam mı? Her şeyi düzelteceğiz."

Kaç yaşında?

Küçük bedeni bana on yaşından büyük olamayacağını söylüyor ama avucunun içinde titrediğini hissettiğim güç bana onun görüldüğünden çok daha yaşlı olduğunu gösteriyor.

Beni parlak alevlerin etrafından dolaştırarak arkasındaki bir kütüğe götürüyor ve oturmamı söylüyor. Oturduğumda kısa bir süre uzaklaştıktan sonra elinde toprak bir çömlekle geri geliyor.

İki küçük parmağını içindeki karışıma daldırırken, "Bu hiç acıtmayacak, efendim," diyor. "Bana Rune diyebilirsin," diye cevap veriyorum usulca, gözlerimi kapatırken.

"Teşekkür ederim, Bay Rune. Adım Virgie ve başladığında rehberiniz ben olacağım."

"Rune iyidir," diyorum dudaklarımda küçük bir gülümseme belirirken. "Ne başladığında?"

"Oh, bunu sana söyleyemem. Zamanı geldiğinde göreceksin. Şimdi sus Rune. Seni hazırlamayı bitireyim."

Sessizce kıkırdıyorum.

Görünüşe göre bu çocuğun bedenine hapsolmuş yaşlı ruh itaat edilmeye alışmış ve şimdi protokolü bozmanın iyi bir şey olacağını düşünmüyorum.

Tenime sürdüğü şey her neyse dokunulduğunda serinletiyor. İlk başta öyle. O yüzüme semboller çizmeye devam ederken oturduğum süre uzadıkça daha da ısınıyor ve ruhumun beni buna karşı uyarmaya başladığını hissedebiliyorum.

"Eğer değişmeniz gerekiyorsa, değişebilirsiniz. Sana yardımcı olabilir," diyor dikkati dağılmış bir tonda devam ederken. "Nasıl...?" diye alçak bir sesle söylendim. "Benim... olduğumu biliyor musun?"

"Çünkü surat yapıyorsun. Burada duracağım ve sana gerçek benliğine dönüşmen için bir saniye vereceğim, sonra tekrar rahatladığında bitireceğim. Ama bu konuda hızlı ol, Rune. Bayan Delphine geldiğinde, sen hazır olsan da olmasan da başlamak zorunda kalacağız."

Virgie'nin tencereyi yere koyarken çıkardığı g mb rt y  duyuyorum ve başımlı sallayarak tenceremi açıyorum.

gözlerine ve hasta yüzüne baktı.

"Bunu bir erkek olarak yapabilirim," diyorum ve omuz silkip tencereyi tekrar eline aldığında kimi ikna etmeye çalıştığımdan tam olarak emin olamıyorum.

O ya da ben.

Delphine ateşe doğru yürürken davulların yankısı kalbimin atışını yansıtıyor gibi görünüyor. Daha önce pek çok toplantısına katıldım ama hiçbir zaman izlemeye cesaret edemedim çünkü bu benim haddim değildi. Ve şimdi kendimi tüm bunların nedeni olarak bulduğumda, tamamen şaşkına döndüm ve kafamı başka yöne çeviremiyorum. Güzelliği her zamankinden daha parlak bir şekilde parlayan şu anki görüntüsü yüzünden mi? Ya da onun varlığının bu kutsal mekânın etrafında toplanan herkesin saygısını kazanmasından mı? Yoksa tüm bu saçmalıkları düzeltebilecek tek kişinin o olduğunu bildiğim ve her şeyi eskisi gibi yapmaktan başka bir şey istemediğim için mi?

Bir elini bir kalçasına koyup diğerini uzatıyor, gözleri yavaşça alevlerin ardındaki yüzlerde dolaşıyor. Sonunda beni ilk kez görüyormuş gibi hissettiğinde, bir elini yanına uzatıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Virgie gücünü kullanarak beni geri çekiyor. Ona bakıyorum ve Delphine'in ona yaklaşmamı istemediğini bildirmek için başını sallıyor. Dikkatimi tekrar arkadaşşıma yöneltirken başımı sallıyorum. Adamlardan biri davulundan uzaklaşır ve büyük bir pala çıkarır. Yavaşça kraliçesine doğru yürür, başını hafifçe eğerek iki eliyle palayı ona uzatır. Delphine, yapılması gereken şey için yeterli olduğunu düşünene kadar bıçağa eleştirel bir gözle bakar ve ardından adamı uğurlar. "Bana hayvanı getirin." Daha önce kullandığını hiç duymadığım bir ses tonu. Alçak, emredici ve bizim göremediğimiz ama onun görebildiği her şeyin bilgeliğiyle dolu. Virgie hızla ayağa kalkar ve yarattığın zincirlendiği ağaca doğru yürür, onu çekip kurtarır ve Delphine'e götürürken korkmuş kulağına fısıldar. İki de gözlerini bana çeviriyor, daha önce hiç duymadığım için anlamadığım kelimeler sarf ediyorlar ve küçük kız hayvanın boynundaki zinciri çözmekle meşgulken başını sallıyor. Davul çalma ve ilahi söyleme yeniden başlar, erkekler ve kadınlar ayağa kalkar ve görevlerini yapmaya başlarlar.

Delphine ve Virgie alevlerin arasından beni izlerken ritüel ateşin etrafında dans ediyor. "Bir başkasını kurtarmak için bir hayatı feda etmeye hazır mısın, Rune?" Delphine bana soruyor.

"Evet."

Cevabım tereddüt etmeden ya da ikinci kez düşünmeden oldu. Keçi öldüğü için kendimi kötü hissedecek miyim? Elbette, başkalarının acılarına karşı duyarsız değilim ama Zyan'a yardım etmek için buradayım ve başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Ayağa kalk o zaman," diye emrediyor Delphine. "Gel ve bana göster."

Ayağa kalkıp ona ve Virgie'ye doğru yürüyorum. Alevin etrafında dolaşmaya zahmet etmiyorum çünkü artık başıma gelen her şeyin Denali tarafından düzeltilebileceğini biliyorum.

Diğer tarafa geçtiğimde ikisi tarafından karşılandım. Genç olanı hayvanı boynundan tutup yerinde tutarken beni izliyor ve kraliçeleri büyük bıçağı bana doğru uzatıyor.

"Kan kanı doğurur. Bir hayvanın canını alıp diğeriyle birleştirin. Tek yol budur."

Silahın kabzasını avucumun içine bastırıyor, sonra Virgie'nin omzuna vuruyor. Genç kız hayvanı bırakıyor ve o yere yığılırken ben de çömelip yapılması gerekeni yapmaya hazırlanıyorum.

Gözlerinin içine bakabilmek için bıçağı kullanarak yüzünü bana doğru çeviriyorum ve işte o zaman bunun bir keçi olmadığını, hiçbir zaman da olmadığını anlıyorum. Karşımda gördüğüm küçük canavar, hayatında çok fazla şeytanla pazarlık yapmaya çalışmış, gümüş dilli narin bir kız.

Dönüşüm ve insanlık arasında bir yerde sıkışıp kalmıştır.

Bedeni değişimi reddetmiş olsa da, hala içinde savaşıyor ve onu küçük bir melezen başka bir şey bırakmıyor.

Acı heyecan verici olmalı.

Kanı aynı anda hem ateş hem de buz gibi hissediyor olmalı.

Canını almak ona verebileceğim tek merhamet ve Delphine bunu biliyordu.

Onu da kurtaracağını bilmesem, Zyan'ın hayatını kurtarmak için o narin kızı yok etme cesaretini asla kendimde bulamayacağımı biliyordu.

Ne kadar kızgın olursam olayım.

Onu kendim değiştirmedğim için kendimden ne kadar nefret etsem de. O haklı.

Tek yolu bu.

Bir elimi şefkatle başının üzerinde gezdiriyorum ve bir zamanlar güzel olan badem şeklindeki gözlerine bakıyorum, kırık kan damarları ve sonsuz gözyaşlarından başka bir şey bulamıyorum.

"Adın ne senin?" Ona nazikçe sordum.

Homurdanıyor, tükürüyor ve homurdanıyor, ben de tekrar soruyorum.

Tüm kardeşlerimin beni tanıdığı sabrı gösterip saçlarını okşamaya devam ediyorum.

"M...y...l...a..."

"Myla," diye yankıladım nazik bir gülümsemeyle. "Söz veriyorum bunu asla unutmayacağım."

Elimin ağırlığı altında titreyen vücudu artık o kadar belirgin ki, Delphine'in Tanrıları bile muhtemelen yakında benimle aynı acıyı hissedebilir.

Derin bir nefes alarak öne eğildim ve bıçağı geri getirip gövdesinin derinliklerine saplamadan önce dudaklarımı hafifçe alnına bastırdım.

Uluma ve çığlık gibi bir ses çıkarıyor, insan ya da canavar olmak arasında tamamen bölünemez. Bıçağı çeviriyorum, bir nebze merhamet göstererek onu hızlandıracağını umuyorum.

Ölüm.

Küçük bedeni titreyen narin kız son bir kez acı dolu bir iç çekiş yaptığında ayağa kalkıyor ve takasın kenarına doğru ilerlemeye başlıyorum.

Lütfen iyi ol kardeşim.

Virgie beni yakalayana kadar fazla uzaklaşamıyorum. Beni yerinde tutmak için tüm ağırlığını o küçücük bedenine yüklüyor.

"Henüz gidemezsiniz efendim. Daha işimiz bitmedi."

"Belki sen değilsin ama ben öyleyim," diyorum, kolumu onun çelik pençesinden kurtarmaya çalışarak. "Şimdi izin verirsiniz eve gidip bunun işe yarayıp yaramadığına bakmam gerekiyor."

"Ritüelde daha fazlası var, Bay Rune," diye ısrar ediyor, bana bir santim bile hareket etme fırsatı vermiyor. Sinirli bir şekilde ona bakıyorum.

Küçük kız ya da değil, beni bir an daha zapt etmeye çalışırsa, öfkeme yenik düşüp yer değiştireceğim. Elimden gelse onun parçalarını lanet olası bataklığa saçmamayı tercih ederim.

"Peki," dedim sonunda hayal kırıklığı içinde.

"Göreceksiniz Bay Rune. Bayan Delphine her şeyi daha iyi hale getirdi," diyor Virgie beni tören alanına doğru sürüklemeye başlarken neşeyle.

"Rune iyi," diye tekrar çıkışıyorum ona.

Beni çekmeye devam ederken omuz silkiyor ve her şeyi tekrar görebildiğimde kendimi meraklanırken buluyorum.

"Ne oldu?" Delphine'e ulaştığımda ona soruyorum.

Dudaklarında bir gülümsemeyle dönüp bana bakıyor ve ipi bir başka çantanın etrafına doladıktan sonra gömleğinin içine geri sokuyor.

"Onun ruhunu geri aldım."

Sağduyu beni terk ederken birkaç kez hızla göz kırpyorum. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu hiç bilmiyordum ve sormamam gerekirken, kendimi durduramayacağımı biliyorum.

"Bunu yapabiliyor musun?" İnanamayarak sordum.

Delphine, vücudu kirli zeminde hafifçe seğiren Myla'ya bakarken bana kısa bir gülümseme veriyor. "Onu burada bırak. Uyanacak ve bunun kötü bir rüyadan başka bir şey olmadığını düşünecek."

"Bir dakika," diyorum kendimi tamamen kandırılmış hissederek. Bana Zyan'inkini kurtarmak için bir can almam gerektiğini söylemişti ve şimdi durumun hiç de öyle olmadığını öğreniyorum. "Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum."

"Onun için, evet," diyor dikkatle. "Senin için mi?"

Hayır." "Neden?"

"Çok uzun zamandır böylesin, eski dostum," diye açıklıyor yumuşak bir sesle, elini

Yüzümün yan tarafına. "Eğer ruhunu senden alırsam, olduğun yerde ölürsün." Bir an için gözlerimi kaçırıyorum ve Delphine iç çekiyor.

"Bunun sorumlusu ben olmayacağım, Rune. Bu kalbimde çok ağır bir yük olur. Şimdi gel, bunu evime götürüp güvenli bir yere koyalım, sonra da arkadaşını iyileştirmeye gideriz."

"Ne? Söylediğini sanmıştım-"

"Başlattığın ayini bitirmem gerekiyor," diyor muzip bir sırıtişla. "Tanrıları ancak bu şekilde tatmin edebilir ve tüm bunları geride bırakabiliriz. Hadi, Virgie. Yardımına ihtiyacım olacak. Geri kalanınız bu toprağın biz buraya gelmeden önceki gibi bozulmamış görüldüğünden emin olmalı."

Onlar bahçeden çıkmaya başlarken şaşkınlıkla izliyorum ve merak ediyorum: *İhtiyacım bile yokken neden bu şekilde kalmak zorundayım?*

"Bunlar da kim?" Sığınağa girdiğimizde Eliaz huysuzca soruyor.

"O bir kraliçe," diyor Denali bilgece, Delphine'e başını sallayarak. "Ve o..." gözleri küçük Virgie'ye doğru kayıyor. "Şey, tam olarak emin değilim."

"Zyan nerede?" Bana eşlik eden iki kişi eğlenen bakışlar atarken sessizce soruyorum. "Neden?" Eliaz kocaman kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak soruyor.

Virgie tünellerin girişini işaret ederek, "Şu tarafta," der. "Gidelim, Bayan Delphine. Siz burada bekleyin."

"Hey!" Onlar bizden uzaklaşmaya başlarken Eliaz havlıyor. "Ben neler döndüğünü öğrenene kadar kimse bir yere gitmiyor."

"Senin asla anlayamayacağın bir şey," diyor Denali ona sessizce. "Ve sorun değil. Yardım etmek için burada olduklarına dair bir his var içimde."

Ana salona girip sandalyelerden birine otururken ona minnetle gülümsüyorum. Eliaz'ı beni takip etmesi için itiyor ve ikisi de karşımdaki koltuklara oturuyorlar.

"Yüzünde ne var?" Denali gömleğinin bir kısmını yırtıp bana fırlatırken soruyor.

"Bilmiyorum. Etrafta hiç ayna yoktu," diye cevap veriyorum yorgunca. Uzanıp bana fırlattığı kumaş parçasını alıyorum ama yüzümü temizlemeye başlamak için hamle yaptığımda başını sallıyor.

"Ben olsam henüz yapmazdım. İçimden bir ses bitene kadar böyle kalman gerekebileceğini söylüyor." Koltuğuma yığılırken ağır bir iç geçirdim.

Her şeyin lanet bir bahisle başladığına inanamıyorum.

Ayağa kalkıp kanepeye doğru yürürken başımı sallıyorum. Yan yatıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Myla bunun bir kâbustan başka bir şey olmadığını düşünerek uyanacaksa, belki ben de uyanabilirim.

Coşkulu sevinç ve kahkaha sesleriyle uyandım. Yastığı başımın altından çekip yüzümün yan tarafına sıkıca yerleştirirken inliyorum.

Görünüşe göre son birkaç gündür yeterince şey yaşamadım, bu yüzden uyumama da izin verilmemeli.

"Onu yakınında tutmayı unutma."

O kadar hızlı doğruluyorum ki yastık kanepeden düşüyor ve neredeyse ben de onunla birlikte aşağı yuvarlanıyorum.

Ne oluyor be?

Dönüp Delphine'in sesinin geldiği yöne bakıyorum ve Zyan'ın Virgie tarafından desteklendiğini gördüğümde gözyaşlarımın hücumuyla savaşmak zorunda kalıyorum. Bir elini uzatıyor ve Delphine'in Myla'nın değişim ruhunu hapsetmek için kullandığı çantayı alıyor.

Virgie sert gözlerle ona bakmadan önce yarım bir gülümsemeyle birlikte başını sallayarak teşekkür ediyor.

"Ve kızlardan uzak dur. Onlar senin için iyi değil," diye tembihliyor küçük kız onu Eliaz'a verirken. Kısa bir süre bana doğru bakıyor ve sonra Delphine'in elini tutuyor. "Onu da onlardan uzak tut. Birbirinizden başka kimseye ihtiyacınız yok."

Delphine yanıma geliyor ve avucunun içiyle yüzümdeki ritüel sembollerinin yarısını siliyor.

"Biraz uykuya ihtiyacın var, Rune. Ve muhtemelen bir banyoya."

Yüzünü buruşturuyor ve ben de rahatlamış bir şekilde gülerek kollarımı ona doluyor, sıkıca sarılıyorum. Bu onu hazırlıksız yakalıyor ve açıkçası beni de öyle.

"Teşekkür ederim, Delphine."

"Kimseye bundan bahsetme ve ödeşmiş olalım, eski dostum."

Virgie pantolonumu hızlıca çekiştiriyor ve ona baktığımda avucunu havaya kaldırıyor. Sırtarak açık elini hafifçe tokatlıyorum ve sonra karşılaştığım en güçlü iki varlığın saklandıkları yerden çıkışını izliyorum.

Kardeşim şimdilik güvende.

Myla olanları asla hatırlamayacak.

Ve tüm bunlardan öğrendiğim en önemli şey, bu piçlerin hiçbirleriyle bir daha asla bahse girmemek.

EPİLOG

Tüm bu saçmalıkların üzerinden üç ay geçti ve ben kendimi hikâyemin ilk başladığı yerde buldum.

Eski Ursuline Manastırı'nın avlusunda.

Delphine'i zaman zaman görüyorum, kardeşlerimin gece dışarı çıkmak için beni evimizden çıkarmalarına izin verdiğimde sokakta yanından geçiyorum. Sanırım bu şekilde daha uyumlu olmak diğerlerini mutlu ediyor ve ben de bundan memnunum.

Bunu sürünün iyiliği için yaptığım bir başka fedakârlık olarak görüyorum ve şimdiye kadar bana bir zararı dokunmadı. Taş bankta arkama yaslanıp aya bakıyorum.

O geceden sonra Virgie'yi bir daha gördüğümü hatırlamıyorum, bu yüzden onun bu dünyadan olduğundan tam olarak emin değilim.

Belki de Delphine her zaman çok sadık bir uygulayıcı olduğu için ona yardım etmeye gelen bir ruh. Bence eğlenceli.

Benimkiler saklanıp Zyan'ı kurtarmaya yönelik umutsuz girişimden uzak durmaya çalışırken onunkiler kendilerini açıkça gösteriyordu.

"Belki de onların yeri

değildi." Gözlerimi

kapatıyorum ve

gülümsüyorum.

Yabancımin karşısına oturmaya çok uzun zaman oldu ve kardeşlerim dışında bir arkadaşla en çok ihtiyaç duyduğum şu anda o burada.

"Söyle bakalım Rune, her şey yolunda gitti mi?" diye soruyor, hafif aksanı su yüzüne çıkıyor. Otururken sessiz bir nefes veriyor ve gözlerimi tekrar açtığımda ikimiz de birbirimizin can düşmanınız.

Tıpkı geçen seferki gibi, diye düşünüyorum elini gür sarı saçlarında gezdirirken. "Evet."

Ses tonumun alçak gürültüsüne kıkırdıyor ama bana saldırmak için bir hamle yapmıyor çünkü yeterince uğraşırsak birlikte var olabileceğimizi o da benim kadar iyi biliyor.

"İyi, tekrar düşüncelerime girmeyince endişelendim. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için geri geldim," diyor bir bacağına diğerinin üzerine atarken başını sallayarak.

"Bunu bilerek yapmadım."

"Biliyorum."

Sonraki birkaç nefes boyunca aramızda sessizlik hüküm sürüyor. Kalp atışlarının sesi kulaklarımdan hiç gitmiyor ve kanımın damarlarımda hızla akması hiç şüphesiz onunkini de etkiliyor.

Dudaklarını yalayıp durmasından anlayabiliyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Hm? Oh, beni affetmelisin," diyor mahcup bir kahkaha atarak. "Bu biraz alışkanlık oldu."

Gülümsüyorum ve tekrar aya bakıyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ve mümkünse bir cevap alacaksınız," diye yanıtlıyor kıkırdayarak.

"Aradığın şey nedir? Sürekli New Orleans'a geri dönüyorsun."

"Burası mı? Bir şey yok. Atmosfer hoşuma gidiyor, hepsi bu. Dışarıda mı? Kim bilir, ama eninde

sonunda bir şeyler bulacağıma eminim. Peki ya sen? Aradığın şeyi buldun mu Rune?"

Gözlerimi ona çevirmeden önce derin bir nefes

alıyorum. "Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe.

"Bu senin sorunun," diyerek ayağa kalkıyor ve bana da aynısını yapmamı işaret ediyor. Yabancı

avluyu geçiyor ve tam önümde duruyor, öne doğru eğiliyor ve bir adım geri atmadan önce keskin

bir nefes alıyor.

"Üzgünüm, sadece emin olmak istedim. Her neyse," diye devam ediyor ellerini kalın, beyaz yün

paltosunun ceplerine sokarken. "Eğer ne aradığınızı bilmiyorsanız, onu asla bulamazsınız."

"Sanırım o kadar da farklı değiliz," diyorum ona usulca ve yüzünde bir sırıtış belirirken

kıkırdıyor.

"Muhtemelen yollarımız bir daha asla kesişmeyecek kadar farklı. Yine de bu benim için garip.

Merhamet. Bedenimde yok etmem gerektiğini derinden hissettiğim bir şeyden öylece uzaklaşmaya

pek alışık değilim ama senin ruhun... beni bana çağırıyor Rune. Ben yokken yeterince incindi,

yapabileceğim hiçbir şey onu daha da kötüleştiremez, o halde neden zahmet edeyim?"

Ona eşit bir bakış attım ve o da ellerini kaldırdı.

"İstediğim bu olsaydı birbirimizi çoktan paramparça etmiş olurduk. Şahsen, zamanın geri

kalanında Dünya'da dolaşmayı umursamıyorum. Hem kim bilir? Belki bir gün tekrar karşılaşırız."

"Hiç sanmıyorum."

İkimiz de sesin geldiği yöne dönüyoruz ve Delphine'in yürüyüş yolunda bize doğru yürüdüğünü

görüyoruz, gözlerinde kararlı bir bakış ve elinde sıkıca kavradığı sihirli küçük çantalarından biri.

"Sen buraya ait değilsin," diyor ona sertçe, yanıma gelirken. "Ama arkadaşşıma çok iyi

davrandığın için bu seferlik gitmene izin vereceğim."

Dikkatini tekrar Voodoo Rahibesi'ne vermeden önce bana eğlenen bir bakış attı. "Ne kadar

nazıksınız."

Ses tonu biraz alaycı ama bu onu zerre kadar etkilemiyor. Onun yerine çantayı adama uzatıyor

ve adam çantayı aldığı anda başını beton yürüyüş yoluna doğru sallıyor.

"Çıkış yolunu biliyorsun. Yaşadığım sürece seni bir daha bu şehirde yakalamama izin verme."

Çantayı alıp cebine koyarken gülüyor. Girişe doğru ilerlemeye başlamadan önce başını

sallayarak beni uğurluyor.

"Hey!" diye seslendim.

Omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Umarım aradığınızı bulursunuz."

Dönüp uzaklaşmaya devam etmeden önce bana son bir kez sırıtıyor.

Delphine omzuma koruyucu bir el koyarken, kendimi o 'genç' adam kadar kendime

güvenmemin ne kadar süreceğini merak ederken buluyorum.

Belki biraz daha onun gibi olmayı başarabilirsem, ben de aradığım şeyi bulabilirim.

Gün.

Şimdilik kardeşlerimle yalnız olmaktan memnunum ve hiçbir şeyin bunu değiştireceğinden şüpheliyim.

RUNE'UN YABANCISINI BURADAN TAKIP EDİN:

Amazon ABD:

<https://amzn.to/3x47GWN> Amazon

İngiltere: <https://amzn.to/2RzYnNU>

Amazon CA: <https://amzn.to/3gn1lQe>

Amazon AU: <https://amzn.to/3gfKPS8>

LANIE OLSON HAKKINDA

Lanie Olson karanlık ve ürkütücü olan her şeyi seven bir gariptir. Orijinal Alacakaranlık Kuşağı bölümlerinden, Tod Browning'in FREAKS'ından ve siyah beyaz korku filmlerinden hoşlanıyor.

Tüm canavarların insan olmadığına inanan yazar, geceleri ortaya çıkan şeyleri bir tutam korku, biraz umut ve hınzırca bir bükülme ile okuyucularına sunmaktan zevk alıyor.

Kendisiyle [Facebook](#) üzerinden iletişime geçebilirsiniz.

AYRICA LANIE OLSON TARAFINDAN

Siyah Kuğu Masalları: Birinci Cilt

Siyah Kuğu Masalları: İkinci Cilt

Harikalar Diyarı Cinayetleri

Lucy Fallen: Cehennem Cenneti Kitap 1 Güzel

Aldatma: Cehennem Cenneti Kitap 2

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.